

Hamd; Âlemlerin Rabbi, yer-gök ve her ikisi arasında bulunanların Melik'i, bütün noksanlıklardan münezzehtir olan Allah(c.c.)'adır.

Bize yeni bir sayı daha neşretme imkânını başışlayan Rabbimize ne kadar hamd-u sena etsek azdır. Bu sebeple bizler, bilinen ve bilinmeyen varlıkların adedince O'nu tesbih eder ve O'na hamd ederiz.

"Yedi gök, yeryüzü ve içinde bulunanlar, O'nu tesbih ederler. O'nu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur..." ¹

Salât ve Selam; yaratılmışların en hayırlısı, muttakilerin imamı olan Hz. Peygamber'e(a.s), O'nun âline, yıldızlar mesabesindeki güzide ashabına ve O'nun sünnetini canları pahasına savunup günümüze taşıyan mü'minlere olsun.

"Şüphesiz Allah(c.c.) ve melekleri Peygamber'i(a.s) överler. Ey inananlar! Siz de O'nu övün, O'na salât ve selam getirin." ²

Kıymetli Okuyucular!

Dergimizin bu sayısında da, her biri birbirinden güzel ve faydalı olabilecek konulara yer verdik.

Mus'ab Şen tarafından kaleme alınan 'OPORTÜNİZM' adlı yazıda; kısaca "fırsatçılık" anlamına gelen Oportünizm kavramı yakın tarihsel akışı içerisinde anlatılarak yıkımlarından bahsedilen bir yazıyı aktarmaya çalıştık.

İslam düşmanlarının Müslümanları Allah'tan uzaklaştırmak yolundaki attıkları ilk adımın onları Peygamberden uzaklaştırmak olduğunu görmekteyiz. Bunun için de kullandıkları en önemli yöntemin Kur'an-ı Kerim ile Peygamber'in (sav) sözlerini birbirinden ayırmak olduğunu görüyoruz. "Vahiy bize yeter" "Kur'an Müslümanlığı" gibi Peygamber'i devre dışı bırakan sloganlar ile insanları zehirlemeye çalışan bu düşmanların, hedeflerinin engellenmesi açısından müslümanların sünneti Seniyyeye daha sıkı sarılması gerekmektedir. Abdurrahman Ali'nin "Hadis Tarihi" başlığıyla bir yazı serisi olarak kaleme aldığı yazı serisinin ilk bölümü Kitabet'i siz değerli okuyucularımıza sunuyoruz.

Toplumsal olarak her yerde eksikliğini hissettiğimiz özellikle Müslüman davetçinin doğru kullanıp muhataplarına ulaşması için olmazsa olmaz olan iletişim kavramını ve çeşitlerini 'İLETİŞİM' başlıklı makalesiyle yazarımız Ümmü Usame sizler için ele aldı.

Günümüzde sıkça karşılaştığımız sorunlardan; tekerci ve baskın teşkilatların Ümmet'e olan zararı, cemaat ve teşkilatların maslahatının Ümmet'in maslahatının önüne geçmesi konularını "Ümmet Bilinci" adlı makalesiyle ele alan Dr. Turgut Karagöl bu sayımızda da bizlere katkıda bulunmuştur.

Mervan Erdem adlı yazarımız ise çeşitli makale, kitap ve sosyal platformlardan istifade ederek, ve çeşitli alıntılar yaparak modern optik biliminin atası kabul edilen İslam tarihi Bilginlerinden İbn-i Heysem'in hayatını sizlere kısaca nakletmiş.

Adem (a.s)'dan son Peygamber Muhammed (s.a.v)'e kadar gönderilmiş tüm Peygamberlerin ortak daveti olan Tevhid'i yazarımız Abdullah Âdemoğlu 'Tevhid-La İlahe illallah (Tüm Nebilerin Ortak Daveti)' makalesiyle okuyucularımızın istifadesine sunduk.

'Gece Kırımı' başlıklı yazımızda; İslam davetçilerinin çıkmış olduğu uzun soluklu yolda en önemli azağı olan "Gece Namazı" ve ona sağlayacağı bitmek tükenmek bilmeyen katkılarından bahsedilen bir yazı ele alındı.

Fıtratımızdan uzaklaştığımız bu hayat yolculuğunda, yaşadığımız hayatın cazibesi bizlere yanlış doğru, doğruyu yanlış gösterdi. Pekî, doğru neydi? Yanlış neydi? "Yanlış Anladık" başlığıyla sizlere sunduğumuz İyaz Berk'in ele almış olduğu bu makaleyi, tekrar silkelenmemiz için siz değerli okuyucularımızın istifadesine sunduk.

Ve her zaman olduğu gibi küçük kardeşlerimizi de bu sayımızda unutmayıp onlar için ayırdığımız Çocuk Köşesini de muhafaza ettik.

Hülasa;

Hiçbir zaman kâmil bir insan olduğumuzu ve işlerimizin kusursuz olduğunu düşünmedik, zikretmedik. Bilakis; beşer olmamız hasebiyle, elbette hatalarımızın ve noksanlıklarımızın olacağını, bunlardan müstağni olmamızın mümkün olmadığını her sayımızda olduğu gibi bu sayımızda da tekrar vurgulamak isteriz.

Noksanlıklarımızın bir kısmının, içerisinde bulunduğumuz şartların zorluğu ve imkânlarımızın kısıtlılığından da kaynaklandığının idrakinde olarak hatalarımız ve eksikliklerimiz hususunda bizleri adab-ı muâşeret çerçevesinde ikaz edecek, nasihat ve tavsiyelerde bulunacak kişilere şimdiden müteşekkirimiz.

"...Gücümün yettiği kadar ıslah etmekten başka bir isteğim yoktur. Başarım ancak Allah'tandır. O'na tevekkül ettim ve O'na yöneliyorum."³

Davamızın sonu âlemlerin Rabb'i olan Allah'a(c.c) hamd etmektir.

¹ İsra Süresi: 44

² Ahzab Süresi: 56

³ Hud,88

İÇİNDEKİLER

Sayfa 6

İŞTE DAVETİMİZ-Ebü'l-A'lâ el-Mevdûdi

Sayfa 10

GECE KIYAMI-Abdurrahman ALİ

Sayfa 14

GÜZEL AHLAKA ULAŞMA
YOLU-Ümmü USAME

Sayfa 15

HADİS TARİHİ (1) - KİTABET
Abdurrahman ALİ

Sayfa 20

İBN-İ HEYSEM-Mervan ERDEM

Sayfa 22

İLETİŞİM-Ümmü USAME

Sayfa 24

ÜMMET BİLİNCİ-Dr. Turgut KARAGÖL

Sayfa 25

İSLAM'DA NÜFUS
PLANLAMASI-Abdussamed İLHAN

Sayfa 30

ŞİİR KÖŞESİ-Ümmü USAME

Sayfa 32

TEVHİD-Abdullah Âdemoğlu

Sayfa 36

TEŞRÎ HAKKI-ELYESA

Sayfa 37

YANLIŞ ANLADIK-İyaz BERK

Sayfa 39

OPORTÜNİZM-Musab Şen

Sayfa 42

ÇOCUK KÖŞESİ

ÜÇ AYLIK DERGİ
Yıl: 3 Sayı: 12

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Mustafa ÇELİK
Genel Yayın Yönetmeni
Mehmet ORUÇ

İDARE YERİ

Merkez : Selahattin Eyubi Mahallesi
Urfa Yolu Bulvarı Tunç 2 Apt.İç
Kapı No: 6

Bağlar/Diyarbakır

Şube : Mehmet Akif Mahallesi
Gün Caddesi Sultanbeyli Merkez
Postane Karşısı Dış Kapı No :1 Daire
no:6 Sultanbeyli/İstanbul

İletişim:0546 712 45 23

Not:

Dergide yayımlanan yazıların
mesuliyeti tamamen yazarlara aittir.
Dergideki yazılardan
kaynak gösterilmesi şartıyla
iktibas yapılabilir.

Mizanpaj - Grafik - Uygulama:

545 917 50 50

facebook

HisbeDergi
Hisbe Kurdi
Hisbe EN
Hisbe Zazazi

twitter

HisbeDergi
Hisbe Kurdi
Hisbe EN
Hisbe Zazazi

instagram

HisbeDergi
Hisbe Kurdi
Hisbe EN
Hisbe Zazazi

Yeryüzü ve gökyüzünün hükümrانlığını elinde tutan Allah Azimüşşan'a hamd, İnsanlığa rehber, önder ve lider olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisselam'a Salât,

O'nun çilekeş ehli beytine, kûdsi davanın aziz şehitlerine, davet mektebinin onurlu öğretmenlerine, zindanları mesken edinen yusiflere ve İslam'ın aziz savunucularına selam olsun.

Müslümanların kendi aralarında müzakere edip gündem etmesi gereken ve her birinin kendine has bir ehemmiyeti olan birçok konu mevcuttur. Bu konulardan biri de pratikte bilerek veya bilmeyerek göz ardı edilip, birçok kimse tarafından dünyevi çıkarlar uğruna heba edilen ümmet kavramıdır.

Evet!

Günümüzde biz Müslümanların en büyük eksikliklerinden bazıları; ümmet şuurundan uzak olunup bu soruna gerekli duyarlılığın gösterilmemesi, ümmet maslahatının mezhep/cemaat/tarikat/grup/ maslahatlarına feda edilerek ümmet bilinciyle hareket edilememesi gibi İslam ümmetinin genelini ilgilendiren hususlardaki eksikliklerimizdir. Bunların olmasının temelinde elbette birçok sorun yatmaktadır. Ancak kanaatimizce bunlardan en önemlisi; birey ve toplum olarak biz Müslümanların zihninde *'ümmet kavramının doğru bir zemine oturtulamaması hakikati vardır'* dersek, yanlışmış olmayız herhalde.

Evet!

Günümüzde hala ümmet derken neyin kastedildiği belirsizliğini korurken yapılan açıklamalara ve pratikte sahada gösterilen davranışlara bakıldığında hakikatte ümmetin bir parçacığı olan İslamî oluşumların, ümmet kavramının merkezine kendi düşünce ve yaşam tarzını, kendi menhecini ve kendi siyasi yapısını bıraktığını müşahade etmekteyiz. Bunun sonucudur ki her camia, *'ümmet maslahatı'* adı altında kendi düşüncesinin ve kurumsal yapısının maslahatını gözetmekte ve *'ümmet sorunu'* adı altında hakikatte kendi ve benzeri olan kişi veya kurumların sorunlarını dile getirip gündem etmektedir. Mevcut yapısı içerisinde bulunmayan, aynı düşünceyi paylaşmayan veya kendilerine herhangi bir destekte bulunmayan diğer oluşumlar, sözlü olarak dile getirilmese dahi pratikte ümmet kavramı içerisinde görülmemekte, zikredilmemektedir. Yüreklere sızlatan bu düşünce ve yaklaşım tarzı öyle bir hastalıktır ki maalesef buna müptela olmamış kişi veya camia sayısı adeta gözle görülemeyecek kadar azdır.

Bunun sonucudur ki Filistin'den başka işgal altında olan hiçbir coğrafya, yıllardır İslamî ve insanî hakları gasp edilmiş farklı ırk mensupları, zalimlerin haksız yere zindanları mesken edinen farklı düşünceye sahip kişiler, itibar suikastine uğrayan farklı menhece sahip yapılar ve ifrat-tefrit uçlarında bulunan Müslüman bireylerin ve ailelerinin maruz kaldığı insanlık dışı uygulamalar ciddi anlamda gündem edilmemektedir.

Bu hususta dile getirilmese dahi pratikte *'bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın'* düşüncesine ve nemelazımcı bir ahlaka sahip onlarca belki de yüzlerce İslami oluşum şuan mevcut dersek yanlışmış olmayız.

Yazılı ve görsel medyada yayınlanan programlar, yapılan basın açıklamaları ve gündem değerlendirmeleri, hashtag çalışmaları, düzenlenen seminer, sempozyum ve konferanslar bir süre takip edildiğinde zikrettiğimiz bu konu daha bariz ortaya çıkacak ve daha iyi anlaşılacaktır.

Evet!

Üzülerek söylemek gerekirse bu sorun, günümüzde zor ve karmaşık bir hale gelmiş ve acilen çözülmesi elzem bir sorun olarak bütün Müslümanların önünde durmaktadır. Bu hususta yapılan her bir saat gecikme sorunu daha da bir derinleştirmekte, bedenen ayrı kalmış İslamî yapıları kalben de ayırmakta, öbek öbek, grup grup olmuş ümmeti daha da parçalayıp birey birey olacak şekilde bireysel yaşama ve bireysel mücadeleye zorlamaktadır.

Zikrettiğimiz tehlikenin boyutu, bundan ötedir aşağı değildir Allah'ı A'lem!

Evet!

Bu sorun acilen çözülmeli.

Ama nasıl?

Bütün mezhepleri tek bir mezhep altında toplayarak mı?

Bütün siyasi yapıları bir çatı altında birleştirerek mi?

Bütün farklı sesleri, fikir ve düşünceleri bertaraf ederek tek bir düşünce etrafında birleşip tek bir ses ortaya çıkararak mı?

Yoksa ümmet kavramı içerisinde sadece muttakiler, zahitler, mücahitler, âlimler veya fikir adamları zikredilerek mi çözülecek bu sorun?

Hayır, hayır... Asla!

Zikrettiğimiz bu ve benzeri çözümler, yukarıda zikrettiğimiz ümmet eksenli sorunlara asla çözüm olamaz.

Çünkü hakikatte ümmet kavramı içerisinde özetle;

Hanefiler, Şâfiîler, Hanbelîler, Malikîler, Zahirîler ve kendini ehlibeyte nispet eden bir kısım kimseler...

Muttakiler, abidler, zahidler, günahkârlar, facirler ve fasıklar...

Ehli tarikler, mücahitler ve davetçiler...

Âlimler, yazarlar, fikir adamları ve cahiller...

Erkekler, kadınlar, çocuklar, gençler ve yaşlılar...

Araplar, Kürtler, Türkler, Lazlar, Çerkezler, Azeriler, Özbekler, Çeçenler, Hırvatlar ve Ruslar...

Gibi daha birçok farklılığa sahip kimseler yer almaktadır. Bu, hoşumuza gitsin veya gitmesin hakikatin ta kendisidir. Daha öz bir ifade ile eksikliği ve hatası ne olursa olsun, İslam dairesinden çıkmayan her Müslüman ve her İslami yapı bu ümmetin bir parçasıdır.

Mezhep farklılıklarımız elbette olacak.

Fikir ve düşünce farklılıklarımız elbette olacak.

Mücadele sahamız ve metodumuzda elbette farklılıklar olacak.

Elbette takva ve zühdümüzde farklılıklarımız olacak.

Yaşadığımız coğrafyalarda, etnik kökenlerimizde ve dillerimizde elbette farklılıklarımız olacak.

Cemaatlerimizde, tarikatlarımızda, örgütlerimizde ve gruplarımızda elbette farklılıklarımız olacak.

Evet!

Daha burada zikretmediğimiz birçok hususta farklılıklarımız olacak ve olmalıdır da.

Hakikatte bu farklılıklarımız, âlem şümul olan bir dine müntesip olmamamız sebebiyle gereklidir.

Hakikatte bu farklılıklarımız, bütün âleme gönderilmiş bir peygamberin ümmeti olmamız sebebiyle gereklidir.

Birbiriyle imtihan edilen varlıklar olmamız hasebiyle sebepler dairesinde gereklidir.

Ancak bu farklılıklar; bizi birbirimizden uzaklaştırmaya, ötekileştirmeye, kutuplaştırmaya, kınamaya, küçük veya hor görmeye itmemelidir.

Bilakis bu farklılıklar, her Müslüman ve her camia tarafından Rabbimizin bir ikramı olarak ele alınıp her birinden ayrı bir şekilde istifade edilebilecek fidanların bulunduğu renk, koku, tat ve görüntü çeşidi bakımından zengin olan bir orman görülmelidir.

O zaman görülecektir ki İslami yapıların olaylara ben merkezli yaklaşımları ve tek güç olma endişeleri son bulacak ve "Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa (rahatsızlığa) tutulurlar"¹ hadisi tezahür edecektir.

İşte o vakit birbirlerinin sıkıntı ve sorunlarını kendine dert edinerek büyük bir aşk ve

¹Buharî

şevk ile çözüm üretmeye çalışan, ortak düşmana karşı Kur'an-ı bir tabir ile 'bünyanın mersus' (birbirine kenetlenmiş duvar)² misali saf tutup ortak akılla mücadele eden, kalbi bağları çok kuvvetli âlem şümul manevi bir İslamî yapı vücut bulacaktır.

İşte o vakit bütün Müslümanlar ve İslami yapılarda bu manevi yapıya karşı aidiyet duygusu yerleşecek ve kendilerini bu yapı içerisinde bulacaklardır. Ardından meydanlarda yankılanan mezhep, meşrep, fikir vb. slogan atan diller susacak, yerine; 'ÖNCE ÜMMET' sloganı arzda yankılanacaktır.

Evet!

İşte o vakit birbirleri için yürekleri yanan, gözleri yaşaran bu Müslümanların dillerinden dökülecek ana slogan, 'ÖNCE ÜMMET' olacaktır.

İşte o vakit Filistin, Arakan, Afganistan, Çeçenistan, Irak, Suriye vb. coğrafyalarda zulüm altında inleyen mustaz'aflar sevinecek,

İşte o vakit, namusları kirletilen bacıların, varil bombaları altında katledilen bebeklerin intikamı alınacak,

İşte o vakit gözü yaşlı annelerin gözyaşları silinecek,

İşte o vakit sömürü düzenler alaşağı edilip, yer altı ve yer üstü zenginlikleri sömürülen İslam coğrafyaları refaha kavuşacak,

İşte o vakit kör kuyu misali zindanlarda ölüme mahkûm edilen Yusufiler azadeliğe kavuşacak,

İşte o vakit bukalemun misali renkten renge giren münafıkların binbir maskesi düşecek

Ve işte o vakit İslam'ın ana kalesine saldıran fikir ve ideolojiler necaset çöplüğüne atılıp oraya gömülecektir.

Aksi halde "Kendilerine apaşık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın..."³ İlahî ikazına kulak tıkamış olacak, "Allah'a(c.c.) ve Resûl'üne(a.s.) itaat edin ve birbirinizle çekişmeyin. Sonra gevşersiniz ve kuvvetiniz/gücünüz/devletiniz elden gider..."⁴ Ayeti gereğince zelil bir duruma düşecek ve "Şu dinlerini parça parça edenler ve kendileri de grup grup ayrılmış olanlar var ya (senin) onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi ancak Allah'a (c.c.) kalmıştır. Sonra (O), yapmakta olduklarını kendilerine haber verecektir"⁵ tehdidine müstahak olacağıdır.

Ümmet olma bilinciyle yaşayan ve hareket edenlerden olma temennisiyle...

Davamızın sonu âlemlerin Rabb'i olan Allah Subhanehu Teâlâ'ya hamd etmektir.

BAŞ YAZI

² Saf,4

³ Ali İmran,105

⁴ Enfal,46

⁵ En'am,159

Birkaç kelime ile davetimizin içeriğini açıklayıp bu davetin gaye ve hedefini özetlersek, üç önemli esasa ayırabiliriz:

1- Bütün insanlık ve özellikle Müslümanlara davetimiz:

"Yalnız Allah'a (c.c.) kulluk yapmaları, Allah'a (c.c.) hiçbir şeyi ortak koşmaları ve Allah'tan (c.c.) başkasını kendilerine ilah ve Rab edinmemeleridir."

2- İslam'ı din olarak kabul edenlere davetimiz:

"Dinlerini Allah'a (c.c.) has kılmalarıdır. Kalplerini nifaktan temizleyip fiillerini çelişkiden kurtarmalarıdır."

3- Bütün insanlığa davetimiz:

"Zalim ve sapıkların yeryüzünü fesada boğmuş olan sistemlerini ele alarak kökten değiştirmeleridir. Otoriteyi Tağutların ellerinden alıp, Allah'a (c.c.) ve ahirete inanan, İslam dinini kabul eden insanlık için diktatörlük veya anarşiyi istemeyen kimseleri başa geçirmeleridir."

Açık olduğu halde günümüzde bilmece halini alan bu gerçek, cehalet ve gaflet perdeleriyle örtülmüştür. Öyle ki gerçek bilgidен yoksun gayrimüslimler şöyle dursun, Müslümanlar dahi bu açıklamalara muhtaç olmuşlardır.

Birinci Esas: Daveti-

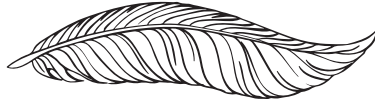

miz içinde açıklanan "Yalnız Allah'a kulluk yapmaları" sözündeki anlam ve hedefi sadece Allah'a (c.c.) kul olduğunu söyleyip tıpkı Rasulullah (s.a.v.) dönemindeki müşrik toplumda olduğu gibi söz ve davranışlarda başıboş kalmak değildir. Şahsın istediği gibi yaşaması hiç değildir. Yalnız "Allah'a (c.c.) kulluk yapmaları" sözünden kastımız: Allah'ın (c.c.) Sadece ekonomi, sosyal, ailevi ve her türlü dünya işlerinde hâkim olduğuna, kâinatı yarattığına, yeryüzündeki bütün canlılara rızık verdiğine ve bütün yaratılmışların ibadetle görevli olduğuna inanmak da değildir.

Üstelik hayatın bir kısmını din işleri, bir kısmını dünya işleri diye ikiye ayırarak -bugün olduğu gibi- namaz, oruç gibi ibadetlerden öteye geçirme değildir, gayemiz. Bayındırlık, siyaset, sanat ve ekonomi gibi dünyevi hayatın bütün işlerinde Allah'ın (c.c.) hiçbir müdahalesi yokmuş gibi göstermek ve insanların bu sahalarda bütünüyle hür, kalkınma ve servet için istediği kanunları yapabilme kudretine sahip olduğu şeklindeki bir inanç da hiç değildir.

Çoğu kez düşülen bir yanılgı olarak ubudiyetten ne anlaşıldığını ifade etmek gerekir. Din birdir ve hiç değişmemiştir, kitap birdir, ne evvel ne de sonra onu yürürlükten kaldıracak bir sistem gelmiştir, şeklinde ortaya koyulan ubudiyetin manaları tamamıyla yanlıştır. Oysa bütün bir dünyada, İslam davetçileri de biliyor ve inanıyorlar ki küfür ve cahiliyet anlayışını yok etmek için bu yanlış ubudiyet anlayışının sonunu getirmek şarttır.

Çünkü böyle bir inanç ve anlayış, İslam'ın inanç sistemini değiştirip çirkin görünmesine neden olan zihniyetin ta kendisidir. Kullarına hâkim, kanun ve sistemler koyan, dilediği gibi tasarruf edip ceza ve mükâfat verenin Allah (c.c.) olduğuna inanıp nefsinin biricik kuvvet ve kudret sahibi olan Allah'a (c.c.) teslim etmektir ubudiyet. İslam'ın kabul ettiği ve halkı davet ettiğimiz anlayış; siyasi, sosyal, ferdi gibi hayatın bütün sahalarında Allah'a (c.c.) boyun eğip ibadet etmektir. Âdem' - d e n

(a.s.) peygamberlerin sonuncusu Rasulullah'a (s.a.v.) kadar bütün nebilerin çağırdıkları ubudiyetin amacı budur.

Allah'ü Teala Kerim olan kitabımızda bu duruma işaret etmektedir:

*"Ey mü'minler! Hepiniz teslimiyete giriniz."*¹

İşte Rabbimiz bütün mevcudiyetimizle birlikte İslamiyet'e girmemizi emrediyor. Öyle ki hayatımızın hiçbir yönü, Allah'ın (c.c.) hükmünün ve rızasının dışına çıkmayacak, onun istek ve arzusu dışında olmayacaktır. Hayatınızın hiçbir şubesinde bütün ve kapsamlı olan ubudiyetten uzaklaşmayacaksınız ve işlerinizde kendinizi serbest zannedip dilediğiniz sistemi seçmeye ve tabi olmaya çalışmayacaksınız. İşte yaydığımız ve bütün insanlığı çağırdığımız ubudiyetin manası ve içeriği budur.

İkinci Esas: Allah'a (c.c.) iman edenlerin nefislerini nifakın karışıklığından ve amellerini çelişkilerden kurtarmalarını istiyoruz. Nifaktan maksat: kişinin belli bir sisteme inandığını ve ona bağlı olduğunu iddia edip de inandığı sisteme taban tabana zıt olup, başka sistemlerin emrinde ızdırapla yaşamaya rıza göstermesidir. İncancına zıt olan sistemi değiştirip onun yerine kendi temiz ve mutlak İslam sistemini getirmeye gayret göstermeyen tam tersine o bozuk sistemin temelini sağlama bağlamak veyahut ona benzer bir sistemi getirmek için çalışan kimse, münafığın ta kendisidir. Zira bir sisteme inanırken başka bir sisteme hizmet etmek, en kötü bir harekettir. Akıl, böyle bir hareketin sahibini doğru bir insan olarak kabul edemez. İslam, böyle bir mahlûku reddeder. Allah'ın (c.c.) sözünü en yüce tutan ve dinin yalnız Allah'ın (c.c.) dini olması için yeryüzünde İslam sancağını taşıyan ve bu imana davet eden Allah'ın fedailerine hiç bir batıl itikadın temsilcilerinin karşı gelmemesini içten ve samimi olarak temenni etmek imanın gereğidir. İslam'ın darbe yediğini, hâkimiyetinin azaldığını görünce büyük ızdırap duymak da aynı şeyin ifadesidir.

Mü'min olan kimse, İslam sisteminin makam ve hâkimiyetini sağlamadıkça, Tevhid bayrağının yeryüzünde dalgalandığını görmedikçe, daima, ızdırap içinde kıvrılır. Huzur nedir, bilmez. Bu imanın işaretidir. Dinsiz ve imansız olmayan kimse, bu hakikati inkâr edemez. Evlenme, boşanma, miras gibi konularla İslam'ı dar bir çerçeveye sıkıştırmak isteyen şer güçlerin sapık ve yıkıcı ölçülerin gölgesinde huzur içinde yaşamak, bu bozuk sistemlerin himayesinde ömür sermayesini harcamak, yemin ile belirtelim ki nifakın ta kendisidir. Bunu yapan kişi, belki bir takım din adamı kılığına bürünmüş kişilerden kuvvet alır. Belki fetva defterlerinde Müslüman olarak kaydı devam edebilir. Fakat fetvacılar değersiz bir maaş, değersiz bir dünya metaı için İslam'ın zıddına fetva verseler de İslam'ın ruhu bunu nifak ile damgalamaktadır.

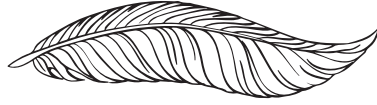
Müslümanlardan ve Müslüman görünenlerden istediğimiz; dinlerini Allah'a halis kılıp kendilerini nifakın karışımından kurtarmalarıdır. İslam dışı ölçülere hizmet eden kimse, derin bir delalettendir. Allah (c.c.) cümlemizi bu kimselerden korusun.

Müslüman bir evde yetişip büyüyen ile hidayet nuruna kavuşanın arasında bir fark gözetmeden bütün Müslümanların işlerini çelişkilerden kurtarabilmelerini isteyişimizdeki gaye; kişinin hayatının çeşitli sahalarında yaptığı işlerin birbirine uyması, yaptığı işlerin dediğine aykırı olmamasıdır. Öyle ise, bir kimse hayatın herhangi bir sahasında Cenab-ı Hakk'ın emrine uyup sonra hayatın diğer sahalarında isyan ederse, yaptığı hareket İslamiyet'le bağdaşmayan bir hareket olur.

İmanın gereklerinden biri de kişinin nefsini Allah'a (c.c.) teslim edip tümü ile Hak dinin bayrağı altına girmesi, hiç bir işte Allah'a isyan etmemesi, kapsamlı ve bütün olan ubudiyetin dışına çıkmaması, İslam'a bağlı olmasıdır. Hem de her mü'minin Allah'ın (c.c.) boyasıyla

¹ Bakara,208

boyanması, çekici dünyanın güzelliğine aldanmaması, bütün bir yaşayışında doğru yoldan ayrılmamasıdır. Eğer bir hata işleyip kendisinden bir kötülük ortaya çıkarsa, mü'min olarak tevbe edip Allah'a dönmesidir. Ama bir kimse iman davasında bulunup namaz kılar, oruç tutar, belli ve sınırlı farzları ve dini şiarları yerine getirir de sonra kendini serbest bilip hayatın diğer işlerinde Allah'ın emrine boyun eğmezse, bu iş ubudiyyete zıt olan çelişkinin ta kendisidir.

Artık, İslam âleminin her tarafında Müslümanların yaptıkları bu yalancılığa ne demeli? Onlar ki ağız dolusu ile Allah'a (c.c.) ve ahirete imandan bahsederler, Müslüman olarak görül-meye çalışıp İslam'ın rozetini takarlar. Bununla beraber iş sahasına girip siyaset bataklığına dalar, ekonomik ve sosyal problemleri ele alıp incelerler ama bu hareketlerinde, İslam'ın verdiği direktiflerin izine, İslam'a ve şeriata ayak uydurduklarına dair bir delil göremezsiniz. Bu yalandan daha büyük ve çirkin bir yalan var mıdır?

Sabah-akşam,

*"Ancak sana ibadet eder, ancak senden yardım dileriz."*²

Diye söylerler. Sonra da her davetçinin davetini kabul edip her teoriye ve ortaya atılan her zihniyete kapılarak zalim idarecilere boyun eğip emirlerini uymakta da sakınca görmezler. İşte asıl çelişki budur. Bunlar da çelişkinin belirtileridir. Bütün Müslümanların ahlaki ve toplumsal hastalıklarının esasları bunlardır. Bu öldürücü hastalık devam ettiği sürece aşağılık duygusu hastalığından kurtulmalarına, onları öldürüp aşağıya atan tehlikeli durumu atlatmalarına imkân yoktur. Kalbe üzüntü verip onu eriten husus; âlim ve şeyhlerin ve onların dizginlerini ellerinde tutanların Kelime-şehadet getirip namazlarını kılmaları, oruçlarını tutmaları, Hacca gidip İslam'ın belli şiarlarını yerine getirmeleri halinde bunların kendileri için yeterli olacağına, artık kendilerine hiçbir şeyin zara vermeyeceğine, gayrı meşru şeyleri yapıp küfür ve delalet kodamanlarına uymalarının istedikleri sapık fikir ve teorileri seçmelerinin kurtuluş yolunu tıka-mayacağına, yüzlerine cennet kapılarının kapatılmayacağına Müslümanları inandırmalarıdır. Bu utanmazlık ve dine karşı cüretleri, onları öyle bir noktaya getirdi ki İslami bir tavır takınmak, omuzlarına yüklenmiş İslam'ın gereklerine uymak ihtiyacını hissetmez oldular. Dahası da var. Bu zamanda delalet kodamanları daha ileri bir adım atmışlar. "Müslüman isimlerini almak, istatistik defterlerinin din bölümünde "İslam" diye gösterilmek, kendileri için yeterlidir" diyerek Müslüman olan ve olmayan hükümetlerde çeşitli makamları işgal etmişlerdir. Bakara suresinin "Ancak sayılı günler bize ateş dokunur dediler" mealindeki 80. ayeti sanki onları kastetmiştir.

Üçüncü Esas: Müslümanların komünizme, faşizme ve batıdan ithal edilen yeni ideolojilere baş eğip sarılmaları bu süregelen hastalığın sonuçlarından. Bunlar, yeryüzünde haksız olarak kibirlenen zalim sapıkların izlerini takip eder, zerre kadar da sakınmazlar. Bu teoriler ve ideolojilerin İslam'a aykırı olduğunu, bu eğri yollarla doğru yolun birbirine zıt olduğunu kavramıyorlar. Her Müslümana davetimizin en önemli temellerinden biri; her kötülükten uzak olunması, Allah'ın (c.c.) emrine "evet" denilmesi, ırkçılık ve bölgecilik zihniyetinden sıyrılıp Hak ile bağdaşmayan bütün "izm"lerden yüz çevirmesi, bu durumu korumak için sabredip sapık yollardan uzak kalmak için çalışmaya devam etmesidir.

Bunu bildikten sonra, üç temelimizin üçüncüsünden amacımızın ne olduğu artık gizli değildir. "Bütün insanlığa davetimiz ise; zalim ve sapıkların yeryüzünü fesada boğmuş olan sistemlerini yıkmalarıdır. Sosyal nizamlara dayanarak insanları idare edenlerin yerine Allah'a ve ahirete inanan, İslam'ı kabul eden, insanlık için diktatörlük veya anarşiyi istemeyen kimse-leri idare mekanizmasının başına geçirmektir."

² Fatıha,5

İşte açıkladığımız bu hakikat, gerçek ubudiyet manasını ve dini Allah (c.c.) için halis kılmanın, içlerine nifakın karışmasından uzak tutmanın, işlerin çelişkiden masum kalmasının tabi sonucudur. Bu sonucun gerçekleşmesi ise ibadetten yüz çevirerek yeryüzünde haksız olarak kibirlenen kimselerin çevirdikleri ve yürüttükleri hayat ölçüsünü değiştirmekle mümkün olacağı, şuurlu her Müslümanın bildiği bir gerçektir.

Kültür, sanat, kanun yapma sistemi, devlet işleri, maliye işleri, ticaret ve sanayi faaliyetleri dolapları onların isteklerine göre döndükçe Müslüman için böylesi bir dünyada Müslüman olarak yaşaması düşünülemez. İslam'a tabi olması ancak ameli sahada olabilir. Yoksa ilahi ölçüleri tatbik etmesi mümkün değildir. Çünkü Allah'ın (c.c.) kanununu tatbik etmeyen, Allah'ın sevmediği yolu tatbik eden bir ülkede yaşayan bir kimsenin bütün detaylarıyla İslam'a tabi olması şüphelidir. Hatta çoklarının İslam terbiyesiyle yetiştirilmesi, dini bilgileri telkin etmesi çok zordur. Çünkü gölgesinde yaşadığı küfür ve batıl düzeni, İslam terbiyesi yolunu kapatır. Küfür vasatının gönderdiği rüzgâr, Müslümanları kâfirlerin izini takip etmeye ve ahlakları ile ahlaklanmaya, yavaş yavaş ve İslam ahlakından taviz vermeye zorladığı bir gerçektir. Müslümana düşen vazife; dünyayı fesat ve haksızlık kirinden temizleyip iyi bir düzeni vücuda getirmek için mücadele ve gayret sarf etmektir. Bilindiği gibi yıkıcı ve bozucuların istedikleri tarafa çevirip diledikleri gibi hareket ettikten sonra bu maksada erişmek ve zaferi elde etmek mümkün değildir.

Bu zamanda tecrübe ile sabit olmuştur ki haksız olarak kibirlenen ve bunun aşırılığında devam edenler, yapıcı ve adil düzeni vücuda getirmek için yolda en büyük engeli teşkil etmekte, barış ve adalet direklerini dikmeye mani olmaktadır. Yine kesin bir delil ve müşahede ile sabit olmuştur ki Allah (c.c.) ve peygamber (a.s.) yolundan sapmış olanlar, diledikleri gibi tasarruf edip ve iş çevirdikten küçük büyük her şeye hâkim olduktan sonra insanın iyi olmasında doğru yola girmesinde ümit yoktur. Bundan dolayıdır ki küfür ve delalet kodamanlarının iktidarlarına son verebilmek için geceyi gündüze katıp çalışmak, İslam'ın ve samimi kulluğumuzun icabıdır. Burada okuyucunun kalbinde bir şüphe doğabilir, bu değişiklik nasıl olacak? Böyle bir değişiklik yapmak ve düzeni değiştirmek temenni ve tatlı rüyalarla olmaz. Allah'ın (c.c.) âdeti olduğu gibi bu işi çevirecek, yoluna koyacak eller lazımdır. Bunun için güzel haslet ve ahlak lazımdır. Bu işi çevirip Allah'ın âdeti üzere yeryüzünde iki Müslüman ve iktidar için gerekli şarta sahip olan bir cemaat bulunmadığı takdirde, Allah (c.c.) iktidar ve yönetim işlerini sapıklara bırakacaktır. Fakat Allah'a (c.c.), peygambere (a.s.) iman edip iktidar için zaruri olan güzel ahlak ile bezenmiş ve hatta yüksek rütbeleri eline geçirmiş üstün bir cemaat bulursa, şüphesiz ki Allah'ın (c.c.) âdeti, zalim ve sömürücüleri üstün tutup arzu ettikleri gibi halkın geleceği ile oynamalarına imkân bırakmaz. Öyleyse zulmün, bozgunculuğun sonunun gelmesi, idare mekanizmasının ehil olanların eline geçebilmesi için, davetimiz yalnız temenni, rica ve Allah'a sığınmaktan ibaret olmamalıdır. Allah (c.c.) ve Onun Rasulü'ne (a.s.) iman eden dünya işlerini bir nizama sokup insanlığı hakkıyla idrak etmek için gerekli olan güzel ahlak ve ruhi meziyetlerle süslü salih bir cemaati yetiştirmeye gayret göstermek gerekir. İktidarı elinde tutan küfür ve delalet kodamanlarını yüksek makam ve rütbelere ehil kılan haslet ve kabiliyetlerinden daha üstün haslet ve kabiliyetlere sahip olunmasına önem vermek şarttır.

GECE KIYAMI (DAVETÇİNİN EN GÜZEL AZIĞI)

Rahman ve Rahim olan Allahın adıyla

Yaşadığımız çağda İslami endişeye sahip olan her Müslümanın en büyük sorumluluklarından biri; İslam davetini insanlara ulaştırmaya çalışmaktır. Bu uzun soluklu bir yoldur. Bu yol uzun ve meşakkatli olduğundan Müslümanların çoğu bu yolda gerekli manevi azıktan yoksun olduğu için kimisi yolun başında kimi ortasında kimisi ise yolun son deminde çeşitli sebeplerden ötürü yılmaktadır. Bu yazıda davetçilerin en önemli azığı olan gece namazının ona sağlayacağı bitmek tükenmek bilmeyen katkılarından bahsedeceğiz.

"Ey örtüsüne bürünen! Geceleyin -birazı dışında- namaza kalk! Gecenin yarısında, bu vakti biraz öne veya biraz ileri de alabilirsin. Kur'an'ı tane tane, hakkını vererek oku. Doğrusu biz, sana taşıması çok ağır bir söz vahyedeceğiz. Şüphesiz

gece vakti, etki ve uyum yönünden daha uygun ve sözün zihne yerleşmesi bakımından daha elverişlidir. Gündüz vakti ise senin için yoğun bir koşuşturma durumu vardır."¹

Yani, sana gece namazını kılman emri, "sana yüklediğimiz ağır bir sözü taşıyabilmek için sende tahammül gücü geliştirmelisin." diye verilmiştir. Bu güç eğer sen gecenin rahatını bırakır da aşağı yukarı yarısını ibadetle geçirirsen hâsıl olacaktır. Kur'an için "**çok ağır bir söz**" denmesi, O'nun emirlerini uygulamanın onun talimatına göre bir örnek oluşturmanın onun davetini yaparken bütün dünyayı karşısına almanın bu kitaba göre inanç, düşünce, ahlak, edep, kültür ve medeniyet düzeninde bir inkılap oluşturmanın güç bir iş olduğu içindir.²

¹ Müzemmil, 1-7

²(Mevdudi, Tevhimul Kur'an 6.cilt, Sayfa 498)

Gece kıyâmı (teheccüd) ve yakarışın her Müslümana gerekli olduğunu söylersek, davet yoluna koyulan Müslüman bir fert için gece kıyâmı bir zaruret haline gelir. Çünkü o, buna daha çok ihtiyaç duyacaktır. Zira gece namazında davetçi için; yolun çilelerine, davetin güçlüklerine ve ihtiyaç duyduğu sabır, güç, kararlılık ve irade gibi şeylere katlanabilmesi için güçlü bir hazırlık vardır.³

Rasulullah(a.s), için hakikatini ve varacağı noktayı çok iyi biliyordu. Bundan dolayı da kendisini uyumaya ve sakin olmaya davet eden Hz. Hatice'ye şöyle söylemişti:

"Ey Hatice artık uyku devri geçti."

Evet, uyku devri geçmişti. Bundan sonra bütün hayat; uyanıklık, yorgunluk, meşakkatli ve uzun mücadele-den ibaret olacaktı.⁴

Bir kıyam emri veriliyordu, Rasûlullah'a (a.s) ki bu sadece o anda bir kalkış değil, hayatının sonuna kadar sürecek ve hiçbir zaman kesintisi olmayacak bir kıyam emriydi. Zira ilk surede emredilen "Oku!" emri de böyleydi. Bu emir o anda okuma emri değil, bir ömür boyu Rasûlullah'a, kıyamete kadar da ümmetine okumayı gerekli kılan bir emirdi. Anlıyoruz ki hem kıraat emri belirli bir zaman için bir döneme has bir emir değildir.

Kıyam emri de böyledir. Rabbimiz peygamberine diyordu ki: "Ey köşesine çekilmiş, yatan kendi dünyasına çekilmiş, kendi âlemini yaşayan, kendi kendine varlığını sürdürme çabasında olan ya da henüz vahiyle ilgisi gerçekleşmemiş, okumayı yürütmeyen peygamber!" Bize yönelik söyleyecek olursak, "Ey kendi köşesine çekilmiş, rahatına yönelmiş, vahiyle diyalog kurmayan, okumaya inanmayan Müslümanlar! Kendi dünyasına çekilmiş, carkını curkun kurmuş, rahatına bürünmüş ve Bakara'yla, Âl-i İmrân'la, Müddesir'le, Müzemmil'le ilgi kurmadan yaşayan Müslümanlar! Gece kalkın ve Rabbinizin kitabıyla diyalog kurun!"⁵

İnsanlar uyurken gece kıyamında dünyanın yoruculuğundan kurtuluş, soyutlanma, ihlas ve kalbin tüm riya belirtilerinden arınması vardır. İhlasta, davet yolunda davetçiye en fazla lazım olan şeylerdendir. Onsuz ameller boşa gider. Allah'ın (c.c.) kitabında gece kıyamına teşvik eden, gece kıyamında bulunanların sahip oldukları hayırları açıklayan nice ayetler vardır.⁶

"Rahmân'ın has kulları onlardır ki yeryüzünde tevazu ve vakar ile yürürler, kendini bilmez kimseler onlara laf attığında incitmeksizin "Selâmetle!" derler, geçerler. Gecelerini Rablerine secde ederek ve O'nun huzurunda kıyama durarak geçirirler."⁷

Bu insanlar gecelerini Rableri için kıyama durarak ve secdeye vararak geçiriyorlar. Yalnız Rablerine teveccüh ediyorlar, yalnız onun huzurunda duru-

yorlar ve yalnız ona secde ediyorlar. Bu insanlar zevk verici rahat uykularını bırakıyorlar. Onun yerine çok daha dinlendirici ve rahatlatıcı olan ibadetlerle meşgul oluyorlar. Rablerine ruhları ve bedenleriyle ona bağlanarak insanların uyudukları zamanlarda kıyama duruyorlar, secdeye varıyorlar.⁸

"(Böyle bir kimse mi Allah katında makbuldür) yoksa gece vakitlerinde, secde hâlinde ve ayakta ahiretten korkarak ve Rabbinin rahmetini umarak itaat ve kulluk eden mi? De ki: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" Ancak akıl sahipleri öğüt alırlar."⁹

"Sabah akşam rabbinin adını an. Geceleyin ona secde et. Onu geceleri uzun uzun tesbih eyle."¹⁰

İşte sabrın azığı budur. Rabbinin ismini sabah ve akşam an. Geceleyin ona secde et ve uzun uzun tesbihte bulun. Hiç şüphesiz bunlar, sana Kur'an indiren ve seni bu davetle mükellef kılan kuvvetin, feyzin, yardımın kaynağı olan zat ile münasebet kurmanı sağlar. Allaha yakınlık gece ve gündüz zikir, ibadet, dua ve tesbih ile sağlanır. Yol uzun yükte hakikaten ağırdır. Yeterli kuvvet, çok sayıda malzeme mutlaka lazımdır. İşte bu yalnızlık ve bu sükûnette kul rabbine yaklaşır...

Bu dikenli yolda, elverişli yol azığı ve malzemesinin

³ Mustafa meşhur, Davet Yolunda Dualar, Sayfa 29

⁴ (Seyyid Kutup, Fizilalil Kur'an 15. cilt, Sayfa 334, 335)

⁵ (Besairul Kur'an Müzemmil Suresi Tefsiri)

⁶ Mustafa Meşhur, Davetçinin Yol Azığı, Sayfa, 162)

⁷ Furkan, 63 -64

⁸ (Fizilalil Kur'an 10. cilt Sayfa 563)

⁹ Zümer, 9

¹⁰ İnsan, 25 -26

de bunlar olduğunu O, elbette hakkıyla bilmektedir. Bunlar hak yolcularının ve davetçilerin her devirde ve her millette azığıdır. Zira davet tektir. İcapları da tektir. Batılın da hak karşısında durumu ve tutumu tektir.¹¹

"Rasûlüm! Rabbinin hükmü yerine gelene kadar sabret. Çünkü sen bizim himâyemizde, gözetimimiz altındasın. Her kalktığında Rabbinî överek tesbih et! Gecenin bir kısmında da, yıldızların batmaya durduğu demde de O'nu tesbih et!"¹²

"Resulüm! Sen onların söylediklerini sabırla karşıla, güneş doğmadan ve batmadan önce rabbini övgü ve tesbih ile an. Gecenin bir kısmında ve secdelerin ardından da O'nu tenzih eyle."¹³

"Onlara şöyle söyle: "Size bunlardan daha güzelini haber vereyim mi? Takvâ sahiplerine Rableri katında altlarından ırmaklar akan içinde ebedî kalacakları cennetler, tertemiz eşler ve hepsinden öte Allah'ın (c.c.) rızası vardır. Allah, kullarını hakkıyla görmektedir, takvâ sahipleri: "Rabbimiz! Şüphesiz biz iman ettik, ne olur günahlarımızı bağışla ve ateşin azâbından bizi koru!" derler. Onlar sabreden, söz ve davranışlarında dürüst olan, ilâhî emirlere gönülden itaat eden, mallarını Allah yolunda harcayan ve seher vakitlerinde

Allah'tan (c.c.) bağışlanma dileyenlerdir."¹⁴

Allah'a (c.c.) saygısızlıktan sakınanlar ise, rablerinin kendilerine verdiklerini alarak cennetlerde ve pınar başlarında olacaklar. Çünkü onlar daha önce güzel davranışlar içindeydiler. Onlar gecenin az bir kısmında uyurlardı. Seher vakitlerinde rablerinden bağışlanmalarını dilerlerdi.¹⁵

"Göklerde ve yerde olanlar hep O'na aittir. O'nun huzurunda bulunanlar, O'na ibadet etme hususunda ne büyüklenirler ne de yorulurlar. Onlar, bıkip usanmaksızın gece gündüz Allah'ı (c.c.) tesbih ederler."¹⁶

"Korku ve ümit içinde rablerine ibadet ve dua etmek üzere (yanları)vücutları yatak görmez, kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah (c.c.) için harcarlar. Yaptıklarına karşılık olarak onlar için ne mutluluklar saklandığını hiç kimse bilemez."¹⁷

Kendisi sebebiyle "yanlarının yataktan uzaklaştığı" namazın mahiyeti hususunda da dört görüş vardır: Birinci görüşe göre; geceleyin nafîle namaz kılmalarıdır. Müfesirlerinin cumhurunun kabul ettiği görüş budur. Çoğunlukta bu kanaattedir. Övülmeye sebep olan noktada budur. Aynı zamanda bu Mücahid El-Evzai, Malik bin Enes, El-Hasen bin ebil Hasen, Ebul Aliye ve başkalarının da görüşüdür. Yüce Allah'ın (c.c.): "Gözleri aydınlatan ne nimetler gizlendiğini hiçbir kimse bilmez."¹⁸ Buyruğu buna delil

teşkil etmektedir. Çünkü onlar, başkalarından gizleyip sakladıklarının karşılığında gizlenip saklanan mükâfatlar ile karşılık görmüş olacaklardır. Doğrusunu en iyi bilen Allah(c.c.)'tır.¹⁹

"Onların yanları yataklarından uzaklaşır." Bu ifade, geceleyin yatakta rahat ve şevkle uyuyabilmek için bir yandan öte yana dönüş halini ifade etmektedir. Yalnız bunlar böyle bir rahat uykuya dalmış değiller. İstekle yatağa düşüp yorgunluğu gidermek arzusu-na sahip olmakla beraber buna mukavemet etmek için çaba harcıyorlar. Çünkü yan gelip zevk içerisinde uyumaktan başka meşgaleleri var onların. Rableri ile meşgul olacaklardır. O'nun huzurunda duracak, korku ve ümit içerisinde ona yönelecekler. Rahmetini umacak azabından korkacaklar. Hoşnutluğunu isteyerek gazabından endişe duyacaklar, günaha dalmaktan korkarak hakkın tevkifini bekleyecekler.²⁰

"Ey kardeşim, Allah(c.c.)'a yakarıшта bulunmanın en güzel vakti: İnsanlar uyurken geceler dalmış varlık âlemi sessizliğe bürünmüşken ve gece yavaş yavaş perdelerini kaldırmış yıldızlar batmışken rabbisle baş başa kaldığın vakittir. O zaman kalbini feyze hazırlar, rabbini hatırlarsın. Adeta müşahhas bir şekilde güçsüzlüğü anlar, Mevla'nın büyüklüğünü gözünün önünde

¹¹ Fizilalil Kur'an 15.cilt Sayfa 425,426)

¹² Tur,48 -49

¹³ Kaf,39- 40

¹⁴ Ali İmran,15- 17

¹⁵ Zariat,15- 18

¹⁶ Enbiya,20

¹⁷ Secde,16- 17

¹⁸ Secde,17

¹⁹ Kurtubi, El Camiuli Ahkamil Kur'an, 13.cilt, Sayfa 590)

²⁰ Fizilalil Kur'an 11.cilt sayfa 522,523)

canlandırırsın. Bu arada huzurunda olmakla, O'na yakınlık peyda edersin. Kalbin, O'nu anlamakla huzur bulur. Onun lütfu ve rahmeti ile sevinir, O'na karşı duyduğun korkudan ağlar ve seni mürakabe ettiğini hissedersin. O anda ısrarla dua eder ve mağfiret dilemeye çalışırsın.”²¹

Allah Resulü (a.s) şöyle buyuruyor:

“Farz namazlardan sonra en faziletli namaz gece kıyamında yapılan namazdır.”²²

Allah Resulü(a.s) şöyle buyurmaktadır:

“Gece namazını kılın, Çünkü bu sizden önceki salih kulların devam ettiği, Allaha yaklaştırmaya vesile olan, günahları örten ve engelleyen bir ibadettir.”²³

Resulullah(a.s) hanımlarını, kızı Fatıma'yı(r.a) ve damadı Hz.Ali'yi (r.a) uyanamadıkları zaman bizzat uyandırıp gece namazına kaldırmıştır.²⁴

Peygamber çok sevdiği Abdullah bin Ömer(r.a.) için, “Abdullah ne iyi insan, bir de gece namazı kılsa!” demiş, bunun üzerine İbni Ömer(r.a.) gece namazlarını sürekli kılmıştır.²⁵

Hülasa, gece namazının gayet önemli bir techizat ve davet yolunda çok önemli bir azıktır. Allah başta bu yazıyı kaleme alan Rabbine muhtaç kul olmak üzere tüm Müslüman kardeşlerime bu azıktan hakkıyla istifade edip davetimizde ihlaslı ve samimi olmayı

ve Allah resulünün (a.s.) aşağıda yaptığı şekilde dua edip tefekkür etmeyi bizlere nasip etsin.

Allah Resulü geceleyin teheccüde kalkarken şöyle dua ederdi:

“Ey rabbimiz olan Allah'ım hamd sanadır. Sen gökler, yer ve onlarda bulunanları koruyup gözetensin. Her türlü övgü sanadır. Sen göklerin ve yerin ve bu ikisinde bulunanların nurusun. Hamd sana layıktır. Sen haksın, va'din haktır. Sana kavuşmak haktır. Cennet ve cehennem haktır. Muhammed (a.s.) senin gerçek peygamberindir, kıyamet haktır. Ey Allah'ım (c.c.) yalnız sana teslim oldum yalnız sana inandım, yalnız sana dayandım ve yalnız sana yöneldim. Senin kuvvetine dayanarak düşmanlarla mücadele ettim, aramızda yalnız seni hakem kıldım. Artık evvelce işlediğim ve sonra işleyeceğim, gizli ve açıktan işlediğim ve senin benden daha iyi bildiğin günahlarımı bağışla, öne geçiren ve sona bırakan sensin ve senden başka ilah yoktur.”²⁶

²¹ (Hasan El-Benna, Münacaat)

²² (Müslim, Sıyâm 203)

²³ Tirmizi, Da'avat 115, El-Beyhakî II, 502)

²⁴ (Buhari, Vitir 3, teheccüd 5)

²⁵ (Buhari, Fezailü Ashabin-Nebi, 19)

²⁶ (Buhari, Müslim)

Bir baba oğluyla beraber ormanda yürüyüş yaparken birden oğlan takılıp düşer ve canı yandığından "ah!" diye bağırır. İleride bir dağın tepesinden ah! diye bir ses duyulur ve çocuk şaşırır. Merak eder. "Sen kimsin?" diye bağırır.

Aldığı cevap "Sen kimsin?" olur.

Bu cevaba kızan çocuk "Sen bir korkaksın!" diye bağırır.

Dağdan gelen ses "Sen bir korkaksın olur."

Çocuk babasına dönüp "Baba ne oluyor böyle " diye sorar.

"Oğlum" der baba "dinle ve öğren!" dağa dönüp : "Sana hayranım!", "Sen muhteşemsin" der.

Gelen ses "Sana hayranım", "Sen muhteşemsin" olur. Çocuk çok şaşırır fakat halen ne olduğunu anlayamaz.

Baba açıklar:

Bak oğlum, insanlar buna yankı derler. Ama bu aslında yaşamdır, hayattır. Yaşam yaptığımız davranışların konuşmalarımızın aynasıdır, yansımasıdır.

Daha fazla sevgi istersen, daha fazla sevil!

Daha fazla şefkat istersen, daha fazla şefkat göster!

Daha fazla saygı istersen, daha fazla saygılı ol!

İnsanlardan sabırlı tahammüllü davranmasını istersen, beklersen; sende daha fazla sabır sebat tahammül göstermelisin.

...

Bu kurallar hayatın, yaşamın bir parçasıdır. Hayatımızın her kesiti için de geçerlidir. Yaşam bir tesadüf değildir. Yaptıklarımızın, davranış ve konuşmalarımızın aynada bize yansımasıdır. Yaşamdan ne istiyor, ne bekliyorsan; önce onu sen vermelisin. Verdiklerin aldıkların olacaktır. Unutma! Ne ekersen onu biçeceksin. Mısır eken buğday biçemez. Şunu da hep hatırla; bu dünya alış-veriş değil, veriş-alıştır. Tatlı, sevecen, güzel sözlü, tatlı yankılar oluşturur.

Karanlıktan şikâyet etmek yerine bir mum yak denir. Önce sen değiş, önce sen iyi ol, inan ki başaracaksın ve hep mutlu olacaksın. Allah (c.c.) da hayatında ve diğer baki olan hayatında, yaşamında senin verdiğini sana kat kat fazlasıyla sana geri verecektir.

Hayatta her zaman baş edilecek, başa çıkmak zorunda kalınan olumsuzluklar vardır. Buna rağmen neden bu kadar sorun, sıkıntı yaşandığı sorgulanmaz. Oysa kural basittir: Senin verdiğin katlanarak sana geri gelir sadece.

Herkes dünyayı değiştirmek ister, kimse kendini değiştirmeyi düşünmez. Değişim kendinle, "ben"le başlamalı.

Bütün eylemleriniz, bumerang gibi attığınızda size geri gelir. Ne yaparsan, karşılığı onun gibi sana geri gelir.

Sevgi dolu olursan, sevilirsin. Saygılı olursan, saygı duyulan olursun. Verirsen alırsın. Ama hep başkalarından beklersen, ömrün beklemekle geçer ve boşa geçmiş bir hayatın ardından derin üzüntü, keder, pişmanlıklarla baş başa kalabilirsin. Bugünden itibaren hayata ne kattığını, insanlara neler verdiğini, Rabbin için nelerle meşgul olduğunu sorgula ve yapabileceğinin en iyisini yap, verebileceğinin en iyisini ver.

Bereketli, mutlu, sevinçli, huzurlu, muhabbetli günleriniz olması temennisiyle ve Allah ile olmak ve Allah ile kalabilmek duası ile.

Hadis, lügatte kadimin zıttı cedit (yeni) manasına geldiği gibi haber manasına da gelir ve bu kelimeden türeyen bazı fiiller, haber vermek ve nakletmek gibi manalarda kullanılır.¹ İstilahî olarak sünnetin müradifi (eşanlamı) olarak kabul edildiğinde peygamberin söz, fiil ve takrirleri olarak anlaşılır. Bir nevi hadis, sünnetin rivayet edilmiş haline denir.

Peygamberin hadislerinin önemi ve bağlayıcılığı, onun dindeki konumu ile paralellik arz eder. Allah, (c.c) Resulu'nü (a.s) kuranı tebliğ ve tebyin (beyan etme) için göndermiştir. O, Allah'ın (c.c) emir ve yasaklarını aktardığı gibi bizatihi yaşayarak Kuran'ın mücmel (kapalı) taraflarını da beyan edip açıklamıştır. Allah (c.c) resulünün dizinin dibinde yetişen sahabiler de hadislerin bu fonksiyonunu kavradıklarından dolayı Hadis-i Şerifleri de muhafaza etmişlerdir.

Sahabe döneminde hadislerin muhafazası ezberleme (şifahi), müzakere (karşılıklı tekrar), yaşantılarının bir parçası kılma (pratik) ve kitabet (yazı) yöntemleriyle yapılmıştır. Bu sayıda üzerinde durulacak husus ise kitabet yani hadislerin yazılarak korunması ile alakalı meseleler olacaktır.

İslam'a davetin ilk dönemlerinde Sahabilerin Kuran-ı Kerim'in ayetleri dışında herhangi bir şey yazmaktan men edilmiş olmaları doğrudur. Fakat bu yasak hadislerin şifahi olarak nakledilmesini kapsamıyordu. Bununla ilgili sahih olarak bize ulaşan rivayet şöyledir:

*"Benden (duyduklarınızı) yazmayınız. Kim benden Kuran dışında (duyduğu) bir şeyi yazmışsa, onu imha etsin. Benden (duyduklarınızı) başkalarına nakledin, bunda beis yoktur. Kim kasten bana yalan isnad ederse cehennemdeki yerini hazırlasın."*²

Kur'an'ın nüzulünün başlangıcında Sahabilerin Kur'an'ın mucizevi üslubuna aşina olmamaları, Kur'an'ın toplu bir kitap halinde olmaması, Kur'an ayetleriyle hadislerin birlikte yazımı, Sahabilerin çok az bir kısmı dışında okuma ve yazma bilmemeleri, Arap dilinin gramerinin tedvin edilmemesi, Arap harflerinin harekesiz yazılması gibi sebepler ve Kur'an ayetlerinin hadislerle karışma endişesinden dolayı Resulullah, (a.s) bu sorunlar ortadan kalkana kadar sahabileri hadislerin yazılmasından men etmiştir. Aynı zamanda o günlerde yazı materyallerinin de son derece kıt olduğunu Kur'an-ı Kerim ayetlerinin bile deri parçaları, ağaç kabukları, hayvan kemikleri ve bazen de taşlar üzerine yazıldığını akılda tutmak gerekir.

Fakat bütün bunlar Peygamberliğin ilk dönemlerine aitti. Sahabiler, Kuran-ı Kerimin üslubuna tamamen vakıf olduklarında ve de yazı kâğıdı elde edilebilir hale geldiğinde bu geçici tedbir durumu kaldırıldı. Çünkü Kur'anla hadis arasında karışma tehlikesi artık kalmamıştı.³ (Fakat yine Selefin bir kısmı (Şabi, İbni Şihab, Nehai, Katade) yazmayı kerih görmekle beraber yazmanın faziletini de ikrar ediyorlar. Tabiinden örnek olarak zikrettiğimiz bu zatların

¹(Prof. Dr. Talat Koçyiğit, Hadis Usulü, Sayfa 10, TDV 8. 2009)

² (Müslim, Zühd, 72)

³(M.Taki Osmani Sünnetin Değeri ve Bağlayıcılığı, Sayfa 92, İFAV 5.Baskı)

yazıyı kerih görmelerinin temel sebebi; ilim talep eden Müslümanların zaafa ve tembelliğe düşmeleri ve Allah resulünün(a.s) hadisleri için yolculuk yapmayı terk etmeleri korkusundandır.

HADİSLERİN YAZILMASINA İZİN VERİLDİĞİNİ GÖSTEREN RİVAYETLER

1-Ensardan bir Sahabi Peygambere kendisinden bazı hadisleri işittiğini fakat bazen onları unuttuğunu şikâyet olarak dile getirdi. Peygamber şöyle buyurdu: "Sağ elinin yardımına müracaat et" ve eliyle yazıya işaret etti.⁴

2-Enes bin Malik(r.a) dedi ki: Rasulullah(a.s) şöyle buyurdu: "İlmi yazı ile kaydedin."⁵

3-"Ebu Hureyre(r.a) dedi ki: Rasulullahın(a.s) ashabından hiçbirisi benden daha fazla hadis rivayet etmiş değildir. Abdullah bin Amr bin el As(r.a) hariç çünkü o yazıyordu ben yazmıyordum."⁶

4-"Abdullah bin Amr(r.a) dedi ki: "Ben: "Ya Rasulallah! Senden işittiğim her şeyi yazayım mı?" dedim.

"Evet." buyurdu

Ben: "hem razı olduğun hem de öfkeli olduğun anların hepsinde mi?" dedim.

Şöyle buyurdu: <Evet. Zira ben bütün bu durumlarda haktan başka bir şey söylemem>.⁷

5-"Ebu Hureyre(r.a) dedi ki: Mekke fethedilince, Rasulullah(a.s) ayağa kalktı ve hutbesini zikretti. Yemenden gelen, kendisine Ebu şah denilen bir adam kalkarak şöyle dedi: "Ey Allah'ın(c.c.) elçisi! Benim için bu hutbeyi yazın." bunun üzerine Peygamber(a.s) şöyle buyurdu: " <Ebu şah için yazın.>"⁸

6-"Rafi bin el Hadîc(r.a), Ben Rasulullah'a:(a.s) Ya Rasulallah(a.s) biz senden çok şeyler işitiyoruz, onları yazalım mı? Diye sordum. Rasulullah(a.s) "Yazınız, sakıncası yoktur." Buyurdular."⁹

Bu örnekler, hadis yazımına sadece izin vermekle kalınmadığını bilakis Peygamber(a.s) tarafından yazımın emredildiğini yazım aleyhindeki eski yasağın Kuran-ı Kerim ayetleriyle hadisler arasındaki muhtemel karışmayı önlemek amacıyla yönelik geçici bir süre geçerli olduğunu ispatlamak için fazlasıyla yeterlidir. Bu geçici dönemden sonra karışma endişesi sona erdi, yasak kaldırıldı ve sahabeler hadisleri yazılı formda muhafazaya teşvik edildi.¹⁰

PEYGAMBERİN YAZDIRDIĞI VESİKALAR

Sahabilerin bu teşvikle beraber yazdıkları ve muhafaza ettikleri hadis sahifelerine değinmeden önce şunu da zikretmemizde fayda vardır: Peygamberin (a.s) huzurunda işlenen söz veya fiiller nasıl

ki onun tarafından tasvip edildiğinde takriri sünnetten sayılıp hadis olarak rivayet ediliyorsa, onun imzasını taşıyan mektup ve vesikalar da ilk yazılı hadis örnekleri konumundadır.

Peygamberin Hirakl'e, Kisra'ya, Mukavkis'a ve Necaşi'ye gönderdiği İslam'a davet mektuplarını da bu çerçevede düşünebiliriz. Bunların dışında yeni antlaşmalar, eman ve tavsiye mektupları, arazilerin gelirlerinden belirlenen atıyyeler, memur tayinleri gibi yazılmış yüzlerce vesika vardır.

SAHABİLERİN HADİS SAHİFELERİ

1-EBUBEKİR (r.a.) VE ÖMER'İN (r.a.) DENEMELERİ

Ebubekir'in(r.a) 500 kadar hadisi bir kitapta topladığını fakat hadislerin kendisinden sonra aslına uygun nakledilmeme korkusundan dolayı bu kitabı imha ettiğini belirten haberler vardır.¹¹

Keza Ömer bin Hattab(r.a)'da bir sünen yazmak için ashab ile istişarede bulunmuş, çoğu onun bu düşüncesini iyi karşılamakla beraber bir ay geçtikten ve istiharede bulunduktan sonra bu düşünceden vazgeçmiştir. Ömer bin Hattab sünen yaz-

⁴ (Tirmizi, İlim, 12)

⁵ (İbni Abdilber, Camiu Beyanil-İlmi ve Fadlihi, Sayfa 97, Karınca Polen 2019)

⁶ (Buhari 113; Tirmizi 2668-3841; El- Müsned 2/248-249)

⁷ "(Ebu Davud, İlim 3; İbni Sad Tabakat IV, 262; Ramehurmuzi, Sayfa 364-366; Hakim Müstedrek I, 105, 106; Ahmed El-müsned: 2/162-192-207-215)

⁸ (Buhari, 112-2434-6880; Müslim, 1305; Ebu Davud, 2017; Nesai, El-Kübra 5855; İbni Mace, 2624; Tirmizi, 1405)

⁹ (Suyuti, Tedbirur-Ravi, Sayfa 286)

¹⁰ (M. Taki Osmani, Sünnetin Değeri ve Bağlayıcılığı, 2017, İFAV, SAYFA 95)

¹¹ (Ez-Zehebi, Tezkiratul Huffaz)

maktan vazgeçme sebebini şöyle açıklamıştır: "Size bir sünen kitabından bahsetmiştim. Sonradan düşündüm ki sizden önceki ehli kitap, kitabullahtan başka kitaplar yazmışlar, O kitaplar üzerine düşerek Allah'ın (c.c.) kitabını terk etmişlerdi. Ben yemin ederim ki Allah'ın(c.c.) kitabını hiçbir şeyle gölgelemem."¹²

Hız. Ebubekir(r.a) ve Hız. Ömer'in(r.a) bu tutumları -her ne kadar yazdıkları veya yazmaya niyet ettikleri sahifeler günümüze ulaşmasa da- Peygamberin(a.s) hadislerinin yazılmasıyla alakalı bir yasağın devam etmediğini göstermektedir.

2-ALİ'NİN (r.a.) SAHİFESİ

Hız. Ali'nin(r.a.) elinde sadakat ve diyet hükümlerini ihtiva eden bir sahifenin bulunduğu muhtelif kaynakların verdiği haberlerden anlaşılır.¹³

3-ABDULLAH BİN AMR İBNUL AS'IN(r.a.) SAHİFESİ (SAHİFE-İ SADİKA)

Mücahid'in şöyle dediği rivayet olunur: "Abdullah bin Amr'ın(r.a) yanına girdim. Başının altındaki sahifeye bakmak istediğimde bana mani oldu. Ona, "kitabını benden niçin saklıyorsun?" dediğimde, "Bu, Rasulullah tan (r.a.) işittiğim sahife-î sadıkadır. Benimle Hız. Peygamber arasında hiçbir vasıta yoktur. Kitabullah ve bu sahife benim için kesin olduktan sonra artık başka şeyler beni ilgilendirmez." demiştir."¹⁴ Mezkûr sahifenin 1000'e yakın hadis ihtiva ettiği işaret ettiğimiz kaynaklarda geçmektedir.

4-SEMÛRA BİN CUNDEB'İN(r.a) SAHİFESİ

Muhammed bin Sirin'in: "Semura'nın oğulları için yazdığı risalede pek çok ilim vardı." Sözünden Semura bin Cundeb'in bir hadis kitabı olduğunu anlıyoruz. Keza bu risalenin oğulları tarafından rivayet edildiğini gösteren haberler de vardır.¹⁵

5-EBU HUREYRENİN SAHİFESİ (SAHİFE ES-SAHİHA)

Peygamberden en fazla hadis rivayet etmekle şöhret kazanan Ebu Hureyre'nin(r.a) hadis yazdığıyla alakalı meşhur rivayetler vardır:

"Fudayl bin Hasan bin Amr'ın naklettiği bir haberden öğrendiğimize göre babası Hasan bin Amr, Ebu Hureyre'ye(r.a) bir hadis okumuş fakat Ebu Hureyre(r.a) bu hadisi bilmediğini söylemiştir. Hasan bin Amr'ın "Hadisi senden işittim" demesi üzerine de onu kolundan tutmuş ve "Eğer benden işittiysen yazılıdır" diyerek evine götürmüştür. Ebu Hureyre(r.a) ona birçok kitap göstermiş ve o hadisi de bunlar arasından bularak çıkarmıştır."¹⁶ Ebu Hureyre(r.a) Abdullah bin Amr'ı taklit ederek kendi hadis koleksiyonuna Es-Sahife Es-Sahiha ismini vermiştir.

Ebu Hureyre'nin(r.a.) hayatında yazılan ve büyük şöhret kazanan diğer bir sahife de Hemmam bin Münebbihin sahifesidir. Berlin ve Şam kütüphanelerinde iki yazma nüshası Prof. Dr. Muhammed Hamidullah tarafından bulunarak geniş bir mukaddime ile neşredilen bu sahife, hadis tarihi yönünden değerli bir vesika teşkil eder. Prof. Dr. Muhammed Hamidullah bu sahife hakkında şu bilgiyi vermiştir: "Ebu Hureyre'nin(r.a) talebelerinden biri olan bu eserin ravisi Hemmam bin Münebbih idi. Bu eser, bize kadar gelen eserlerin en eskisidir." Sahifenin yazma nüshasında bulunan hadislerle, Ahmed bin Hanbel tarafından rivayet edilen Hemmam'ın hadisleri arasında mukayese yapan Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, yüz otuz dokuz hadisten sadece dört hadiste basit bir takdim ve tehiriden ibaret olan fakat sözleri

¹² .(İbni Abdilber, Camiu Beyanil İlmi Ve Fadlihi, Karınca Polen 2019 Sayfa 88)

¹³ (Mesele bkz. El Buhari, Sahih I. 36;IV.30; Ebu Davud, Sünen, I.469; Ahmed bin Hanbel , Müsned ,I.81,102,118,119,126)

¹⁴ (İbn-i Sad, Tabakât,VII,2,189; Zehebi, Tarihul İslam,III,38)

¹⁵ (İbnul Esir, Usdul Ğabe; İbn-i Hacer, El-İsabe)

¹⁶ (İbni Abdilber Camiu Beyanil ilim, Fethul Bari)

değişmeyen ve manaya tesir etmeyen birkaç farklılık bulmuştur. Hatta Hemmam'ın sahifesinde yer alan her hadis, yalnız Ebu Hureyre'nin(r.a) rivayeti olarak Kütüb-i Sitte'de kelimesi kelimesine bulunmaktadır.¹⁷

Ayrıca bu aktardığımız hadis sahifelerinden ziyade Abdullah bin Abbas, Abdullah bin Ömer, Sad bin Ubade, Cabir bin Abdillâh (r.a) gibi sahabelerin de hadis sahifelerinin olduğu kaynaklarda geçmektedir. Aktardığımız örnekler Peygamber'in (a.s) hadislerinin ilk günlerden itibaren yazılmaya başlandığını ve hadis yazanların giderek çoğaldığını göstermeye yeterlidir.

Başta Sahabiler olmak üzere hadis âlimleri, Peygamber'in (a.s) hadislerini muhafaza etmek ve sağlıklı bir şekilde sonraki nesillere aktarmak için büyük çaba sarf etmiştir. Günümüzde koltuğuna yaslanmış göbeğini kaşıyarak Peygamberin hadislerine dil uzatan kişileri Peygamber'in 1400 küsur sene önce bize haber vermesi hem mucize olarak hem de bizi uyarması açısından büyük bir nimettir. Bu konuyla alakalı olarak Allah Resulü(a.s) şöyle buyurmuştur:

Sufyan bin Uyeyne bize Ömer bin Ubeydillâh'ın azatlısı Salim ebu Nadr, Ubeydillâh bin ebi Rafîi ve babası Ebu Rafîi vasıtasıyla Peygamber'in(a.s) şöyle buyurduğunu haber verdi: "Koltuğuna oturan ve kendisine benim bir emir veya yasağım gelince "bilmiyorum, "biz Allah'ın(c.c) kitabında ne bulursak ona uyarız." diyen birinizle asla karşılaşmayayım."¹⁸

HADİS İNKÂRCILARININ BU MESELE HAKKINDA ORTAYA ATTIĞI ŞÜPHENİN GİDERİLMESİ

Şüpheler: Peygamber(a.s) ve ashabı sünnetin Kuran gibi delil olmadığı görüşündeydiler. Nitekim Peygamber, hadislerin yasaklanmasını bu yüzden emretmiştir. Sahabiler de sünnete gerekli önemi vermemiştir. Dolayısıyla Kuran'a verilen önem sünnete verilmediğinden dinde delil olarak kabul etmememiz gerekir.

Cevap: Bu şüpheye cevabımız şu şekildedir: Şayet iddia ettikleri gibi sünnet dinde delil olarak kabul edilmeseydi. Allah Resulü (a.s), sürekli Sahabilerine sünnete sahip çıkmalarını tavsiye etmez. Ve "Bu hadisi ezberleyin, burada olanlar olmayanlara anlatsın" demezdi.

Ve yine Hz. Peygamber'in hayatı şayet din sayılmayacak ve sözleri şariat olmayacak olsaydı, hiçbir zaman "Bana tabi olun" demezdi oysa bizzat kendisi "Benim namaz kıldığım gibi namaz kılın", "Hac menasikini /ibadetlerini benden öğrenin, olabilir ki bu seneden başka hac yapamam" buyurmuştur.²⁰ Eğer Rasulullah'ın sünneti dinde delil olmasaydı veda haccında "Burada olanlar olmayanlara bildirsin."²¹ Demezdi. "Benim sözümü işitip de onu başkalarına nakledinceye kadar muhafaza edip ezberleyenin Allah yüzünü aketsin."²² "Siz benim sözlerimi işitiyorsunuz. Sizden de başkaları işitecek, onlardan da başkaları işitecek."²³ demezdi.

¹⁷(Talat Koçyiğit, Hadis Tarihi, Diyanet 2018, Sayfa 71,72,73,74)

¹⁸ İmam Şâfiî Er-Risale TDV, 2020, Sayfa61, Bkz,Ebu Davud ,Es-Sunne 5,El imare33; Tirmizi, İlim10;İbni Mace, Mukaddime2; Ahmed bin Hanbel 2/367,4/131-132)

¹⁹ (Buhari, 1/155)

²⁰ (Müslim,4/79

²¹ Buhari 1/34)

²² (Tirmizi,İlim7,Ebu Davud İlim10;İbni Mace Mukaddime,18)

²³ (Ebu Davud,3659)

Sahabiler de eğer sünneti dinde delil olarak görmeseydi Peygamberlerin hadislerine bu kadar ehemmiyet verirler miydi?

Enes (r.a) şöyle buyurur: "Biz peygamberden bir şey öğrendikten sonra o hadisi ezberleyene dek aramızda onu müzakere ederdik."²⁴

Ömer (r.a) ve Ensar'dan bir komşusu hadis öğrenmek için nöbetleşerek Rasulullah'ın(a.s) yanına gelirlerdi.²⁵

Ebu Hureyre(r.a) şöyle demiştir. "Ben gecemi üçe bölerim bir bölümünde uyurum, bir bölümünde namaz kılarım, bir bölümünde Rasulullah'ın (a.s) hadislerini ezberlerim."²⁶

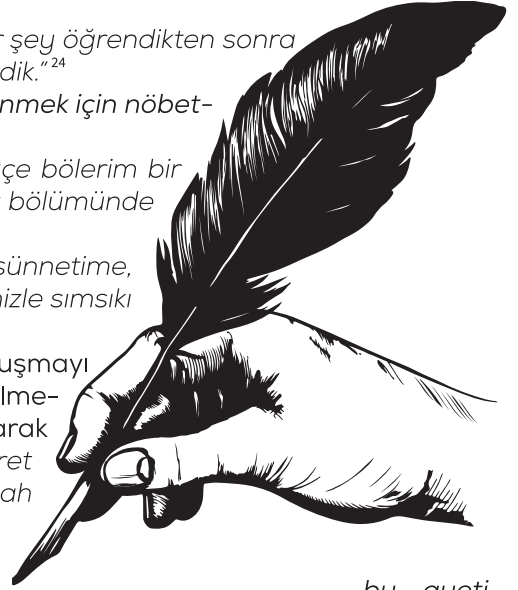
Peygamber (a.s) Şöyle buyurmuştur: "Benim sünnetime, Raşid halifelerimin sünnetine sarılın. Bunlara azı dişlerinle sımsıkı yapışın"²⁷

Kitabullahta Allah'a (c.c) ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar için Peygamberden başka güzel bir örnek verilmişken biz Peygamberin sünnetini dinde nasıl delil olarak kabul etmeyiz." And olsun ki sizin için Allah'ı (c.c) ve ahiret gününü uman ve Allah'ı (c.c.) çokça zikredenler için Allah Resulünde (a.s) güzel bir örnek vardır."²⁸

"O hevasından konuşmuyor konuştuğu şey ken disine vahyedilenden başkası değildir."²⁹Kurtubi tefsir ederken şöyle der: "Bu ayet sünnetin de Allah'tan(c.c.) indirilen vahiy gibi olduğuna delalet eder."³⁰

Sahabilerin bu tarz yaklaşımlarını öğrendikten sonra hadis inkârcılarının ortaya attıkları şüpheler ancak bir iftira hükmünde olabilir.

"Onlar, Allah'a(c.c) ve Resulüne(a.s) inandık ve itaat ettik derler. Bütün bunlardan sonra onların bir gurubu gerisin geriye dönerler. Bunlar mümin değillerdir. Aralarında hüküm vermek için Allaha ve resulüne çağırıldıklarında onların bir grubu (bir bakarsın) yüz çevirirler. Fakat onları ilgilendiren bir hak (menfaat)olsa, ona itaatle (koşa koşa) gelirler. Onların kalplerinde bir hastalık mı var, yoksa şüphe içindeler mi? yahut Allah ve resulünün kendilerine haksızlık yapacağından mı korkuyorlar? Hayır, asıl zalimler onlardır. Aralarında (Peygamber'in(a.s))hüküm vermesi için Allaha(c.c) ve Resulü'ne (a.s) çağırıldıklarında müminlerin bütün söyleyecekleri ancak "işittik ve itaat ettik "demekten ibarettir. İşte felaha erenlerde onlardır. Kim ve Allaha (c.c) ve Resulüne (a.s) itaat eder ve Allah'tan (c.c.) korkup ondan sakınırsa işte asıl kazananlar bunlardır."³¹

bu ayeti

²⁴ (Hatib el Bağdadi, El cami li Ahlakir-Ravi)

²⁵ (Fethul Bari 1/185)

²⁶ .(Darimi 1/82)

²⁷ (Ebu Davud, 4/281)

²⁸ (Ahzab, 21)

²⁹ (Necm, 3-4)

³⁰ (El Cami li Ahkamil Kuran, Kurtubi, Buruc yayınları cilt 16, Sayfa 436)

³¹ (Nur, 47 -52)

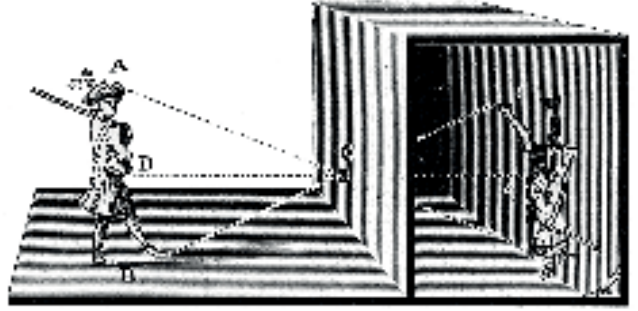
965 yılında Basra'da doğan İbn-i Heysem fizikçi, matematikçi ve filozoftur. Matematik, fizik ve felsefe alanlarında çalışmalar yapmıştır. İbn-i Heysem öğrenimine Basra'da başladı. Zamanının yüksek din ve fen ilimlerini de burada öğrendi. Tahsilinin bir kısmını tamamladıktan sonra Bağdat'a giderek özellikle Matematik, Fizik, Mühendislik, Astronomi ve Meteoroloji gibi pozitif bilimleri öğrenip şöhrete kavuştu. Öğrendiklerini uygulama safhasına koymak için çok gayret gösterdi. Birçok önemli neticeler ve başarılar elde etti. İbn-i Heysem'in başarıları diğer memleketlerde duyulunca Mısır'da hüküm süren Fatımi devleti hükümdarından El-Hâkim kendisini Mısır'a davet etti. İbn-i Heysem Mısır'a gitmeden önce Nil Nehriyle ilgili bir sulama projesi ve bazı teknik çalışmalarda bulunmuş, Nil Nehrinden nasıl istifade edebileceğini araştırmıştı. Projesini Fatimî Sultanı El-Hâkim'e açıklayınca Sultan, projenin gerçekleştirilmesi için ona her türlü destekte bulunacağını bildirdi. İbn-i Heysem Nil Nehri boyunca ilmi ve teknik incelemelerde bulundu. İlim tarihçilerine göre İbn-i

Modern Optiğin Atası

Heysem'in hayatının bu dönemi en verimli ve başarılı devir olmuştur.

İbn-i Heysem çağının bütün ilimlerinde otoriteydi. Fevkalade keskin bir görüş, anlayış, muhakeme ve zekâyâ sahipti. Aristo ve Batlamyus'un eserlerini inceleyerek hatalarını gösterdi ve bunları özetleyerek Arapçaya tercüme etti. Ayrıca tıp biliminde de derinleşti. Geometriyi mantığa uyguladı. Öklid ve Apollonius'un geometrik ve sayısal metotlarını geliştirdi ve pratik uygulama alanlarını işaret etti. Geometri ve matematiğin inşaat alanında uygulanmasına katkıda bulundu. Eski medeniyetlerden intikal eden matematik geometri ve astronomiyi tetkik ederek ilmi tenkitlerini ortaya koydu. Ve bu sahalarda kendi nazariyelerini geliştirerek ilim âlemine sundu.

Fiziksel optik, meteorolojik optik, katoptirik, dioptirik, yakıcı aynalar, gözün fizyolojisi ve algısal psikoloji alanlarında araştırmalar yapmış olan İbn-i Heysem'i Latin skolâstikleri "Alhazen" diye adlandırırlar. Kendisine ayrıca ikinci Batlamyus lakabı da verilmiştir. İbn-i Heysem'in fizikte olduğu kadar tıptaki ustalığını da gösterdiği kitabı, "Kitab el-Menazır" gözün anatomisi ve fizyolojisiyle başlar. İbn-i Heysem'in ünlü yapıtı, 12. Yüzyılda İbn-i Heysem'in optik hazinesi başlığı altında Latinceye çevrilmiş ve batı dünyasını 600 yıl etkilemişti. Kitap gözün yapısı, yanılama, serap olayı, perspektif ışığın kırılması ve fotoğraf makinesin atası olan karanlık odadan söz etmekte ve delikli bir kamera ile ters görüntü elde edileceğini belirtmektedir.

İbn-i heysem ışığın öncelikle gözden çıktığını savunan göz ışın kuramına karşı çıkmış, nesneden ışığın geldiğini vurgulamıştır. İbn-i heysem gözden çıkan ışınlar konusunda şunları söyler: "Karanlıkta göremiyoruz; ışınlar gözden cisme doğru gitseydi, karanlıkta da görmemiz gerekirdi. Kuvvetli bir ışığa baktığımızda gözlerimiz kamaşır eğer ışınlar gözden çıksaydı, kamaşmaması gerekirdi. Karanlık bir odanın tavan ya da duvarında bir delik açarsak yalnızca o noktadan gelen ışığı görürüz oysa ışınlar gözümüzden çıksaydı her tarafı görmemiz gerekirdi. Yıldızlara baktığımızda onları anında görürüz eğer ışınlar gözden çıkmış olsaydı yıldızları görmemiz için belirli bir süre geçmesi gerekirdi."

Optik konusunda da en yüksek düzeyde deneysel çalışmalar yapmıştır. O, bir ortamdan geçen bir ışık ışını en kolay ve çabuk olan yoldan gideceğini bildirmiştir. İbn-i Heysem'in araştırmaları, hem astronomik gözlemler hem de meteoroloji bakımından çok önemlidir. İbn-i Heysem; atmosfer kalınlığı, göksel olayların gözlemlenmesinde atmosferin etkisi, alacakaranlığın başlangıç ve sonu, güneş ve ayın ufukta, gökyüzünün ortasında görüldüğünden daha büyük görünmesinin nedeni ve benzeri olayların optik sonuçları üzerine pek çok konuyu gün yüzüne çıkarmıştır.

İbn-i Heysem, hem düşünür hem matematikçi hem de deneyciydi. Deneyleri için kullandığı mercekler yardımıyla bir düzenek tasarladı ve karanlık oda üzerinde ilk kez matematiksel incelemelerde bulundu. Güneş tutulması sırasında güneş imgesinin yarımay şeklini bir pencere kepenginde oluşmuş küçük bir deliğin zıt yönündeki duvar üzerinde gözlemleyerek karanlık odanın ilk denemesinde bulunmuştur. İbn-i Heysem, matematikte ancak dördüncü dereceden bir denklemle çözülebilecek 'al-hazen problemi' diye kendi adıyla anılacak olan problemi de çözmüştür. Bu problem, küresel bir dış bükü ya da iç bükü ayna bir nesne ve nesnenin aynaya yansıyan görüntüsü verildiğinde yansıma noktasının bulunmasıdır. İbn-i Heysem bunu bir hiperbol yardımıyla çözmüştür.

İbn-i Heysem'in meşhur eseri "Kitab el- Menazır", ortaçağda beş defa Latinceye çevrilmiş olup bütün Avrupa üniversite ve ilim merkezlerinde tanınan tek müracaat eseri durumundaydı. Eser 1572 yılında Latinceye çevrilerek İspanya'da basılmıştır. İbn-i Heysem 1038-1040 yılları arasında Kahire'de vefat etmiştir.

İnsan yaratılışı ve doğası gereği iletişim kurmak ve iletişim halinde olmak gerekir. İletişim kendi varlığından haberdar olan "Ben'in" varlığını bir başkasına duyurma, haber vermek istemesidir. Ben buradayım varlığımı hissedecek birine ihtiyacım var demektir. Var olmak iletişim kurmaktır. Var olmanın kendisidir iletişim. Bir dildir iletişim. Bilgi, tecrübe ve duygu aktarımıdır aynı zamanda. Peki, sizce iletişim ne zaman başlar. Kişiler birbirlerini gördükleri, fark ettikleri andan itibaren iletişim başlar. Yeryüzünde yaşadığımız hayatta var olupta iletişim kurmayan bir varlıktan bahsedilemez. Hem sözle hem öyle hem de halle olur iletişim. Ses, ışık, renk, koku ve hareket de bir iletişimdir.

Din, insanın Allah (c.c.), masiva (dünya ve içindekiler) ve Allah (c.c.) dışında bütün varlıklar ile iletişimi öğreten bir kurumudur. Eşya, nesne, hayvanlar ve diğer insanlar ve rabbimizle nasıl iletişim kurmamızı öğreten bir kurumdur. Vahiyle insanın Allah (c.c.) ile olan iletişimi sağlanır. Dua ve ibadet ile yine yaradan ile iletişim kurulur.

Sağlıklı bir iletişim için doğal olmak, anlayışlı olmak, egolara yenik düşmemek, saygı çerçevesi içinde olmak, empati yeteneğini kullanmak, güven telkin etmek; yargılamadan, yadırgamadan, suçlamadan açık ve yapıcı olmak gerekir. Muhatabın anlayacağı doğru dili kullanmak kişileri değil de problemi yani davranışı tartışmak ve farkındalık oluşturabilmek, iyi bir iletişimin ilk kuralıdır.

İletişim neden önemlidir?

Bilgiyi, tecrübeyi, becerileri birbirimize aktarabiliriz. Birbirimizi büyütmek, geliştirmek, yetiştirmek, desteklemek, onarmak için eğitim öğretimin tek yolu, iletişim kurmaktan geçer.

Duygular, hisler, paylaşım ve bu duygu ve paylaşımı karşı tarafa aktarmak için önemlidir iletişim. Suî zannı, dedikoduyu, kini, nefreti, düşmanlığı, buğzu engelleyen durumlar için iletişim önemlidir.

Bir gün peygamber efendimiz itikâfta iken safiye annemiz onun ziyaretine gider. Gece peygamberimiz annemizi yolcularken iki kişiyi karşıdan gelirken görür ve zandan, dedikodudan, yanlış anlaşılmaya mahal bırakmamak adına onlarla hemen iletişim kurmak

ister.” *Gelin gelin yanımdaki anneniz Safiye’dir* ” der. Karşısındaki kişiler mahcup bir eda ile *“Ya Rasûlullah biz seninle ilgili hayırdan başka bir şey düşünmeyiz”* dediklerinde peygamberimiz onlara *“şeytan insanın damarlarında kanın dolaştığı gibi dolaşır.”*dedi. Bu iletişimi kurmamış olsaydı suî zanna ve dedikoduya kapı aralamış olacaktı.

Yaşanılan birçok sorunda iletişimsizlik olduğu görülür. Bunun için iletişimde söz, beden dili ses tonu önemli görülür. İletişimde muhatabı etkileyen üç unsurun yüzdeleri ise istatistiklere göre:

- Sözün, kelimelerin etkisi:(%10)
- Beden dilinin etkisi(%60)
- Ses tonunun etkisi (%30)

Şeklindedir.

Suçlamadan, yargılamadan, genellemeden, etiketlemeden, zihin okumadan kaçınmak sağlıklı bir iletişim için önemli unsurlardandır. İçtenlik, açık samimi imadan uzak net ve iletişime istekli olmak sağlıklı iletişimin özelliklerindendir. Şu gerçeği de hatırlamak elzem olmalı bizlere; muhatabı kırmadan, incitmeden ona değerli olduğunu göstermek; önemlisin, seni önemsiyorum gibi sözler söylemek, muhatabı itina ile dinlemek, peygamber efendimizin vasıflarındandır.

Sağlıklı iletişim için sık kullanılması gereken sözlerden bir kaçını sıralayalım:

- Seni çok önemsiyorum.
- Benim için çok değerlisin.
- Seninle çok mutluyum.
- İyi ki yanımdasın.
- İyi ki varsın
- Bana güven veriyorsun.
- Bana çok iyi geliyorsun.

Hayırla, sevgiyle, mutlulukla, huzurla, muhabbetle, sağlıklılıkla kalın.

İster siyasi olsun, ister entelektüel olsun, tekelci veya tek boyutlu teşkilat çalışmaları, ümmete tarifi imkânsız çok büyük zararlar vermiştir. Ümmetin müşterek birikiminin buluşmasını engelleyen, kendi içinde kapalı devreye dönüşen, zamanla da bilgi üretimini durduran ya da bilgiyi tüketen, kısır döngülere dönüşmüştür. Süreç ilerledikçe kendi cemaat ya da grubunu ümmetin tek temsilcisi olmaya kadar giden bu mekanik yapılanmalar, içe kıvrılarak birbirini yiyip bitiren ve enerjisini tüketen metotlara dönüşmektedir. Talimat ya da komutlara alıştırılmış beyinlerin yerine her bir ümmet ferдинin kendi özel birikimiyle ümmete katma değer sağlayacağı üretici beyinlere ihtiyaç vardır. Sloganlaşmış bilgi, beyni dumura uğratar ve bilgi üretimini yok eder. Maalesef İslamî cemaat ve yapılarda durağanlık ve pasifliğin en önemli nedeni de buradadır. Hiçbir grup veya cemaat, kendini ümmetin yerine koyamaz, kendisini sadece ümmetin bir parçası olarak görmelidir. Bütün grup ya da cemaatlara evrensel ümmet şuuru yeniden götürülmeli, bu ümmetin topyekûn dirilişine ve diriliş arzularına ve kaygılarına tercüman olacak ciddi uyarılar yenilenmeli ve sıkça vurgulanmalıdır.

İster Şerî olsun isterse vakiya dayalı olsun, tüm bilgi kaynaklarını kapsamlı bir çerçeve içinde ve sistematik olarak bir araya getirecek bir gayrete şiddetle ihtiyaç vardır. Bu gayret ve teşebbüs, kapsayıcı mantığı gereği hem metodoloji çeşitliliği, hem de araştırma verilerinin hikmetli ve başarılı bir sentezini içermelidir. Ümmetin bütün geçmiş ve hâlihazırdaki birikimlerini topyekûn devşirecek ve onu güncelleyerek hayatın içinde uygulayacak somut şahitliklere ihtiyacımız var. Yüce Kuran ve Sünnet temelinde yükselen ilmi müktesebatımızı ve tecrübemizi en güzel bir şekilde devşirerek kolektif bir ortak ümmet aklına dönüştürecek nitelikli şahsiyetlere acilen büyük ihtiyaç vardır.

Günümüzün çok yönlü krizi karşısında herhangi bir grup ya da cemaat tek başına çözüm üretemez. Ümmetin tüm üretici beyinlerini eşgüdüm halinde çalıştıracak bir zemin ve altyapı oluşturulmalıdır. Aksi takdirde, var olan bu irili ufaklı gayretlere de yakın zamanda hasret duyabiliriz

İslam'da Nüfus Planlaması

Nüfus planlaması nedir?

İçinde bulunduğumuz dünyada hepimiz nüfusun hızlı bir şekilde artmakta olduğunu ve bu artmanın sonucunda ülkelerin, hükümetlerin ve yöneticilerin üzerinde yoğun bir şekilde kafa yordüğünü bilmekteyiz. Bu artan nüfusun nasıl sağlıklı bir şekilde dizayn edilebileceği hususu bütün dünya için bir çözüm arayışını gerekli kılmaktadır.

Dile getirdiğimiz nüfus planlamasının tarifi Türkiye'de 01.04.1965 tarihinde kabul edilen 557 sayılı "Nüfus Planlaması hakkında Kanun" başlığı altında şöyle tarif edilmektedir:

Nüfus planlaması, fertlerin istedikleri sayıda ve istedikleri zaman çocuk sahibi olmaları demektir. Bu husus, gebeliği önleyici tedbirlerle sağlanır. Tıbbi zaruretler dışında gebelik sona erdirilemez veya sterilizasyon veya kastrasyon ameliyesi yapılmaz.¹

Nüfus planlaması veya doğum kontrolü tabirlerinden anlayacağımız mana ne olacaktır? Acaba bu konuda umumi bir kanun çıkarıp, peşi peşine doğum yaparak hamilelikteki sütüyle ilk önceki çocuğunu emziren bir kadınla, seyrek doğum yapan fakat çocuklarını sağlıklı olarak besleyip büyüten bir kadına; "şu kadar çocuk yapacaksınız" diye aynı mecburiyeti mi yükleyeceğiz? Veya hali vakti iyi olan ailelerle, fakir ailelere aynı kısıtlayıcı maddeleri mi uygulayacağız? Bulaşıcı hastalığı olan anne, babalarla sıhhatli ve zengin olup ne kadar çocukları olursa olsun, hepsini iyi yetiştirip terbiye edebilecek kimseleri aynı bağlayıcı "doğum kontrolü" kanununa mı tabi kılacağız? Böyle geniş anlamalı bir "doğum kontrolünü" kimse istemeyecektir. Dünya yüzünde yaşamak isteyen herhangi bir millet de böyle bir duruma düşmeyi arzu etmeyecektir!²

¹ Resmi Gazete

² İslam'da Aile Planlaması,

Dr. M. Esad KILIÇER, Ankara Üniversitesi, İlahiyat Fak. Dergisi, 1990, Cilt: 24

İslam'ın aileye verdiği önem

Toplumların yaşaması ve kendini koruması ancak nüfusun korunması ile mümkündür. Bir topluluğun temel ve çekirdek yapısı ailedir. Nitekim o toplulukları ayakta tutanlar ailelerin yetiştirdikleri nitelikli ve kaliteli fertlerdir. Eğer ailede yetişen nitelikli fertler azalıyorsa bu, o topluluğun çökme ve ardından yıkılma sürecine gireceğini göstermektedir.

İslam dini, güçlenmeyi emretmiştir ve bu güçlenmeyi korumak hususunda Müslümanları teşvik etmiştir. Şerefli kişiler olmak, dünyayı ıslah etmek, devlet kurup Allah'ın hükümlerini hâkim kılmak ancak imanlı ve bilinçli Müslümanların eliyle olur.

Evlenmek, Peygamberimiz (s.a.v.)'in sünnetidir. Peygamberimiz (s.a.v.) ahirette ümmetin çokluğu ile övüneceğini açıklayarak evliliği ve çoğalmayı teşvik etmiştir. O, ümmetine evlenmelerini ve çoğalmalarını tavsiye etmektedir. Ancak Peygamberimiz (s.a.v.)'in istemiş olduğu çokluk sadece sayı bakımından çokluk değildir. Nitekim günümüzde Müslümanların rakamsal çokluğu bilinmektedir. Ancak nitelik bakımından zayıf oldukları da gözler önündedir. Peygamberimiz (s.a.v.)'in istemiş olduğu çokluk; nitelikli, imanlı, şuurlu ve Allah(c.c.) yolunda mücadele eden bir çokluktur. Bu durumun sadece uhrevi alanla da sınırlı kalmaması gerekir. Aynı zamanda bilim, teknik ve iktisat alanında da kendini geliştirmiş bir topluluk olması da zaruridir. Çünkü başkasının sömürgesi altında yaşayan Müslüman topluluklar, İslam'ı gereği gibi temsil etmek bir yana İslam'ın temel olarak emrettiklerini ve nehyettiklerini dahi hakkıyla yerine getirmekten aciz kalacaktır. Müslümanın tüm bunların yanında İslam'ın emrettiği vazifeleri hakkıyla yapabilmesi için güçlü bir vücuda da ihtiyacı vardır. Bu da sağlıklı bir beslenme ve sağlıklı bir yetiştirme ile mümkündür. Nitekim Peygamberimiz (s.a.v.): "Kuvvetli mü'min, Allah katında zayıf müminden daha hayırlı ve daha sevimlidir."³ Diye buyurmuştur.

Bunların sonucunda anlıyoruz ki gelişigüzel bir nüfus artması faydadan ziyade zarar verebilir. Bu durumda aile planlamasına başvurulmalıdır.

Aile planlamasını gerektiren durumlar

Konuya giriş yapmadan önce bir hakikati dile getirmeyi uygun görüyoruz. Biz Müslümanlar, gebeliğin tamamen Allah'ın(c.c.) takdirinde olduğunu idrak etmemizin kesinlikle gerekli olduğuna inanıyoruz. Demek istediğimiz şudur ki hiç kimsenin Allah'ın(c.c.) takdir edeceği bir işi değiştirmeye gücü yetmez. Bunu biraz daha açacak olursak şöyle örneklendirebiliriz. Bazı çiftler vardır ki çocuk sahibi olamamaktadırlar ancak çocuk sahibi olmak için her türlü yolu da denerler lakin gebelik durumu hasıl olmaz. O zaman anlamamız gerekir ki Allah takdir etmemiştir ve eşler de istedikleri kadar çabalsınlar Allah(c.c.) dilemediği müddetçe hiçbir şekilde çocuk sahibi olamayacaklardır. Tam tersini de düşünecek olursak konu daha iyi anlaşılacaktır. Burada anlatmak istediğimiz, Allah diledikten sonra kulun yapacağı bir şey kalmayacağıdır.

Aile planlamasını gerektiren zorunlulukları Dr. Salim Abdülcelil hoca derli toplu ve düzenli bir şekilde şöyle açıklamaktadır:

Süt emen çocuğun sağlığı: Süt emmeye devam eden çocuğun sağlığının ve bedeninin korunması gebeliği ertelemekle olur. Nitekim İslam dini, iki yıl boyunca çocuğu emzirme hükmünü koymuştur.⁴ Ancak bu durumda cinsel ilişkiye herhangi bir yasak getirilmemiştir.⁵

Eşin sağlığı: İslam rahmet dinidir. Annenin gebelikten dolayı eski sağlığına kavuşunca-ya dek hamileliği erteleyebilir. Hatta gebeliği hayati bir tehlike arz ediyorsa ve bunun ölümlü sonuçlanmasından korkuluyorsa ruh üfürülse dahi çocuğu düşürmesi caizdir.

Cenin hastalıklardan korunması: Eşlerden herhangi birisinde çocuklarına geçmesin-

³Süneni İbn Mâce, C. 1, S. 592

⁴Bakara: 233

⁵Müslim, Nikâh, 24

den korktukları amansız bir hastalık mevcut ise bu durumda doğum kontrolü yapmaları caizdir. Hatta doğacak çocuğa amansız bir hastalığın kesin olarak bulaşacağı bilirse bu durumda hamileliği önlemek gerekli olur.

Çocuğu yetiştirme imkânı bakımından: İslam'ın emrettiği şekilde çocukların yetiştirilmesi meselesine baktığımızda bunun günümüzde ebeveyn için çok büyük bir gayreti gerektirdiğini görmekteyiz. Çünkü tuzaklar çoğalmış; ahlaksızlık, fuhşiyat ve günahkârlık sebepleri artmıştır. Bu yüzden ebeveynler, çocuklarını güzel bir şekilde yetiştirebilmek için aile planlamasına başvurabilirler.

Dr. Salim Abdülcelil, aile planlamasını gerektiren zorunlulukları yukarıda derli toplu bir şekilde verdikten sonra aile planlaması ile ilgili yöntemleri şöyle sıralar:

Üremeyi tamamen durdurmak: Bu şekil, üreme yollarını kesin bir şekilde kapatmak suretiyle olmaktadır. Bu yola başvurmak, ister kadın ister erkek olsun ikisi için de caiz değildir. Çünkü bu; üreme, kâinatı imar etme ve hayatın gelişimi konularında yaratılışla ilgili olan Sünnetullah'a aykırıdır. Ancak bir doktorun kesin raporu ile birlikte bir kadının hamileliğinin herhangi bir döneminde ölümle karşı karşıya kalması ya da kadının zayıflığı sebebiyle hamileliğe muktedir olmaması gibi zaruretler bundan müstesnadır.

Doğum kontrolü: Bu, bağlayıcı ve zorunlu bir yolla her bir aile için çocuk sayısını sınırlandırmakla olur. Bunun yapılması da aynı şekilde dinen caiz değildir. Çünkü burada hakları kısıtlama söz konusudur. Oysa herkesin toplumsal şartlara riayet etmek şartıyla kendi irade ve isteğine göre ve imkânı nispetinde çocuk yapma hakkı vardır.

Aile planlaması: Doğacak çocukların arasına zaman dilimleri koymak suretiyle olur. Şayet eşler bu konuda anlaşmaya varmışlarsa bunun yapılması caizdir.⁶

Doğum kontrolü ve üremeyi tamamen durdurmak caiz değildir. Ancak aile planlamasının eşlerin rızası ile caiz olduğunu söylemiştik. Şimdi, aile planlamasının caiz olduğu ile ilgili nasları ve fetvaları şöyle sıralayabiliriz:

Azil Yapmak

Eskiden beri kullanılan doğal bir yöntemdir. Eskiden bugün kullanılan doğumu engelleyecek modern araçlar olmadığından tek yol olan azil fiili uygulanırdı. Azil, meninin aktığı sırada onu dışarıya akıtmakla yapılan bir fiildiir. Hadis kitaplarının hemen hemen hepsinde yer alan azil hadisleri, azlin caiz olduğunu göstermektedir.

Cabir (r.a.) diyor ki: **"Biz Resûlullah (s.a.v.) döneminde, Kur'an nazil olup dururken azlederdik."**⁷

Yine Cabir (r.a.): **"Biz Resûlullah (s.a.v.) devrinde azlederdik. Bunu duydu fakat bizi menetmedi."**⁸

Ebu Said (r.a.) diyor ki: **"Resûlullah (s.a.v.) ile beraber benî mustalik gazvesine çıkmıştık. Araplardan esir kadınlar aldık. Kadınları iştahımız çekti. Bekârlık güçleşti. (çocuk olmasını istemediğimiz için) azletmek istedik. Bunu Allah'ın Resûl'üne (s.a.v.) sorduk. Dedi ki: Niçin yapmıyorsunuz? Çünkü Cenabı Hak kıyamete kadar ne yaratacağını yazmıştır."**⁹

Ebu Said (r.a.)'den bir adam dedi ki: **"Ey Allah'ın Resûlü benim bir cariyem var, ondan azlediyorum, çocuk olmasını istemiyorum. Sadece erkeklerin istediğini istiyorum. Hâlbuki Yahudiler "Azli, küçük mev'udedir (çocuğu diri diri toprağa gömmenin hafif şeklidir)" diyorlar. Peygamber (s.a.v.) buyurdu ki: "Yahudiler yalan söylemiş. Eğer Yüce ve Celil olan Allah(-c.c.) bir şey yaratmak isterse hiç kimse ona mani olamaz."**¹⁰

⁶1 Salim Abdülcelil, İslami Açıdan Aile Planlaması, Çev. Bayram Köseoğlu, Recep Tayyip Erdoğan

İlahiyat Fak.Dergisi,
S. 273-293, 2012.(Özetlenmiştir.)

⁷Buhari, Nikâh, 96; Müslim, Talak, 26, 27, 28; Tirmizî, Nikâh, 39; İbn'î Mâce, Nikâh, 30; Ahmed İbn'i Hanbel, III, 309

⁸Müslim, Talak, 26, 27, 28

⁹Buhari, Nikâh; Müslim Talak, 17; İbn Hanbel, III, 82

¹⁰Ebu Davud, Nikâh, 48; Müslim, Talak, 25

"Azlin cevazını açıkça ifade eden bu kadar hadis olmasına rağmen bazı fukaha bu hususta ihtilafa düşmüştür. Bir kısmı azli mutlak haram saymıştır ki bunların başında İbn Hazm gelir. Bir kısmına göre azil mekruhtur. Diğer bir kısmına göre de zevcenin iznine bağlıdır. Hür zevce izin verirse caizdir, vermezse caiz değildir. Ahmed bin Hanbel bu görüştedir."¹¹

Azli mutlak haram sayanlar, Cüzame binti Vehb'den rivayet edilen hadise¹²dayanırlar. Diyorlar ki bu hadis, azlin mübah olduğuna dair gelen hadisleri neshetmektedir. Gerçi Kur'an-ı Kerim'de nehyedilmemiştir fakat Kur'an'ı Kerim'in kendisine inmiş olduğu Hz. Muhammed s.a.v azli küçük mev'ude saymakla nehyetmiştir. Zira çocuk öldürme haramdır. Demek ki bu da haramdır. Azilde nikâhta arzu edilen nesli kesme, münasebeti kötüleştirme ve vücudun arzu ettiği zevki yarıda bırakma vardır. Bundan dolayı İbn'i Ömer (r.a.) azletmezdi ve "eğer çocuklarımdan birinin azlettiğini bilsem onu cezalandırırım" demişti. İbni Mesud(r.a.) da azlin küçük mev'ude olduğunu söylemiştir. İbn'i Ömer (r.a.) azlettiği için bir çocuğunu dövmüştür.¹³

İbnu'l-Kayyim el-Cevziyye bunlara cevaben diyor ki: "Bunlar, azlin mübah olduğunu ifade eden hadislerle çatışamaz. Cüzame binti Vehb'i'n hadisi her ne kadar Müslim tarafından rivayet edilmişse de birçok hadisler onun aksini ifade etmektedir. Mesela Ebu Davud, Musa İbn İsmail, Eban, Yahya, Muhammed İbn Abdirrahman, Rufae yoluyla Ebu Said'den gelen şu hadisi naklediyor: "Bir adam geldi. Ya Resulullah, dedi. Benim bir cariyem var, ondan azlediyorum. Çocuğun kalmasını istemiyorum. Sadece erkeklerin arzu ettiği şeyi arzu ediyorum. Hâlbuki Yahudiler azlin küçük mev'ude olduğunu söylüyorlar (çocuğu diri diri toprağa gömenin hafif şeklidir)" diyorlar. Peygamber (s.a.v.) buyurdu ki: "Yahudiler yalan söylemiş. Eğer Yüce ve Celil olan Allah(c.c.) bir şey yaratmak isterse hiç kimse ona mani olamaz."

Bu isnad, sıhhat bakımından sana kâfi. Bütün ravileri sika ve hafızdır. Cabir'in hadisleri de azlin caiz olduğunu tasrih etmektedir. İmam Şafii şöyle diyor: "Biz, Peygamber (s.a.v.)'in ahabından çoğunun buna ruhsat verdiklerine ve bunda bir beis görmediklerine dair rivayetler aldık." Beyhaki de Sa'd İbn Ebî Vakkas (r.a.), Ebu Eyyub el-Ensari (r.a), Zeyd bin Sabit (r.a), İbn Abbas (r.a) ve daha başka sahabelerin buna ruhsat verdiklerini ileri sürüyor. İmam Malik, İmam Şafii, Kûfe uleması ve bütün ilim erbabının görüşü budur. Cüzame hadisi tenzih (takva) yoluyla söylenmiş olabilir. Bir kısım bilginler de bu hadisi zayıf görmüşlerdir. Diyorlar ki: "Nasıl Peygamber (s.a.v.) Yahudileri tekzip edip sonra da onların dediği gibi söyler? Bu, apaçık bir muhaldir; doğru olamaz."¹⁴

Azil konusunda zikrettiğimiz deliller çerçevesinde düşündüğümüz zaman en sahih hadis kitapları olan Buhari ve Müslim'de yer alan hadisler doğrultusunda azlin caiz olduğu sonucuna varıyoruz. Her ne kadar caiz olmadığını ileri süren âlimler de varsa caiz olduğunu beyan eden deliller ağırlıkta olduğundan caizdir diyebiliriz.

¹¹Dr. Süleyman Ateş, Azl veya Doğum Tahdidi, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fak. Dergisi, S. 126, 1968

¹²Cüzame dedi ki: Birtakım insanlarla beraber Allah'ın Resulü (s.a.v.)'in yanında bulunuyordum. Şöyle diyordu: Gile'den (emzikli kadınla cima etmekten) menedecektim, baktım ki Rumlar ve İranlılar gile yapıyorlar. Bu, onların çocuklarına bir zarar vermiyor. Sonra kendisine azilden sordular. Allah'ın Resulü (s.a.v.) buyurdu ki: "O, gizli çocuk öldürmedir. Onun hükmü ise şudur: "Öldürülen kız çocuk sorulduğu zaman: Hangi günahtan ötürü öldürüldü?"(Tekvir suresi: 8; Müslim, Nikâh, 24/141.)

¹³İbnu'l-Kayyim el -Cevziyye, c. 2, s. 222

¹⁴Şemsu'd -Din Ahu Abdillâh Muhammed İbn'i el -Kayyim el -Cevziyye, Zadül -Ma'id, C.2, s.222, Mısır, 1324

Sonuç

İslam, Rahmet dinidir. Canlılığını, diriliğini ve uygunluğunu her dönemde ve her mekânda koruyan bir dindir. İnsanın fitratına uygun olmakla birlikte emrettiği ve nehyettiklerinin hepsi insan fitratını korumak ve yaratılış gayesini canlı tutmak içindir. Yukarıda zikrettiğimiz nüfus planlaması ile ilgili hükümlerin insanın fitratına uygunlukta olduğunu söyleyebiliriz. Örneğin, üremeyi tamamen durdurmak caiz olsaydı böyle bir karar veren eşler ilerleyen zamanda bu fikirlerinden vazgeçerlerse eski sağlıklarına kavuşma imkânları olmayacaktır. Aynı şekilde doğum kontrolü de caiz olsaydı bu durumda herhangi bir devlet bir bölgeye doğum yasağı getirmek istediğinde o bölgedeki insanların en doğal hakları olan çocuk edinme haklarını ellerinden alacak ve maddi durumu iyi olanla olmayan aileler aynı kefedede değerlendirilecekti. Bu şekilde de sağlıklı olmayan yuvalar artmış olacaktı. Ancak dinimiz, aile planlamasını caiz görerek belli başlı şartlar dâhilinde eşlerin ortak kararları ile birlikte aile planlamasına cevaz vermiştir. Böylelikle bu konuda da Rab-bimizin merhametini ve dinimizin insan fitratına uygunluğunu ortaya koymuştur.

En doğrusunu Âlim olan Allah (c.c.) bilir.

Bir meydandayım sessiz çığlıklar dolu
Elleri etekleri kana bulanmış
Öyle bir çığlık ki kulakları değil yüreği sağır eden
Çocukların elinde şeker yoktu
Kiminin elleri, kiminin koşup oynayan ayakları
Kadınlar gülmüyordu ağlıyordu
Elleri semaya açılmış duası ise, elleriyle rabbine doğru kaldırdığı
Çocuğunun cansız bedeni
Yüreğinde kor ateşle yanan babalar
Nedendi bunlar neden
O ııklara sağır kalmış korkaklar
Rahatını bozmak istemeyip Müslüman olduğunu sanan münafıklar
Neredesiniz!

Sahabeler böylemi yapmıştı; nerde Ömerler, Ebubekirler, Aliler
Yolculuğunuz nereye sanıyorsunuz
Gaflet yolunda heba olmuş satılmış dininiz
Ayetleri, hadisleri kılıf yapan münafıklar
O meydanı kâfirlere bıraktınız
Toprağı kanla suladınız, korkaklığınızla
Hangi tarih hangi devir hangi savaşta vardı tecavüz
Analarımız, bacılarımızın namusu nerde
Sahipsiz savaştan arda kalmış tecavüz çocukları
Onlar sizin gafletinizin zakkumu, meyveleri
Şerefınız nerde, İslam nerde şimdi?
Leş bedeninizi koltuklara hapsettiniz
O çılgınlıkları kana bulanmış yangın yerini gördünüz
Neredesiniz?
Birlik nerde? İslam kardeşliği, mücahitler nerede?
Buna da mı sustunuz?
Veyl olsun! Nefsinin uşaklarına
Veyl olsun! Uçkur sevdalılarına
Veyl olsun! Dilinde ayet, amelinde necis olanlara
Korkaklara, münafıklara, kâfir sistemin rahatlığında boğulmuş uyuyanlara
Veyl olsun! Hayatını Allah'a(c.c.) değil şeytana satanlara
Mazlumların yüreğiyle, diliyle, çılgınlıklarıyla
Şikâyet ediyorum sizi Allah'a
Şahit ol Yârab!
Veyl olsun! Bu vasıfta olup uyandırdığımız halde uyuyanlara
Veyl olsun!
Veyl olsun! Size

Tevhid

la ilahe illallah Muhammediün Resulallah (TÜM NEBİLERİN ORTAK DAVETİ)

Allah(c.c)'a inanmak Fıtrattandır ve Bütün Peygamberler Fıtrat Dini Olan İslam'ı Anlatmışlardır

Rahman ve Rahim olan Allah(c.c)'in adıyla.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah(c.c.)'adır. Salat ve selam O'nun nebisine ailesine ve ashabına olsun.

Tevhid'in lügat (sözlük) anlamı tek, bir, biricik veya birlemek gibi anlamlara gelir.

İstilahî (şer'i) anlamı ise Allah(c.c)'ı zatında, fiillerinde, isim ve sıfatlarında birlemektir.

Diğer bir deyişle Allah(c.c)'ı rububiyette, ulûhiyette, isim ve sıfatlarında birlemektir.

Kuran-ı Kerim'de İhlas Suresi tevhidi anlatmasından bu sureye Tevhid Suresi ismi de verilmiştir.

Ki surede Allah(c.c): "De ki: O, Allah birdir. Allah Sameddir. O, doğurmamış ve doğmamıştır. Onun hiçbir dengi yoktur."¹ buyrulur.

Tevhid'i 'La ilahe illallah' ı bilmek Allah (c.c)'ın emridir. Çünkü Kuran-ı Kerim'de Muhammed Suresinin 19.ayetinde "Bil ki, Allah'tan başka ilah yoktur..." diye buyrulmaktadır. Yani Allah(c.c) bize namazı, zekâtı, orucu ve haccı nasıl farz kılmışsa Tevhid'i öğrenmemizi de farz kılmıştır. Çünkü bu ayette Allah(c.c) Tevhid'i öğrenmemizi emrediyor, tıpkı namaz kılmamızı emrettiği gibi.

İnsanlık tarihi Hz. Âdem(a.s) ile başlamıştır. Hz. Âdem (a.s) dünyaya gelen ilk insan olduğu gibi aynı zamanda ilk peygamberdir. Yani dünyaya gelen Hz. Âdem (a.s) bu daveti yaşamak ve anlatmak ile peygamberlik görevine başlamıştır.

Bu davet en son Hz.Muhammed(s.a.v)-'e kadar devam etmiştir. Yani Hz. Âdem (a.s)'dan Hz. Muhammed(s.a.v)'e kadar gelen bütün peygamberler, Tevhid'i anlatmakla görevlendirilmişlerdir.

Bundan dolayı 124.000 (veya daha fazla rivayetler değişir) Peygamberin ortak davetleri Tevhid dinidir. Konuyla ilgili Kuran'-dan deliller pek çoktur. Şöyle ki:

Hz.Nuh (a.s) ile ilgili Allah(c.c) şöyle buyurmaktadır: "Andolsun ki Nuh'u (a.s.) elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur..."²

Hz.Hud(a.s) ile ilgili gene aynı şekilde buyrulmaktadır: "Ad kavmine de kardeşleri Hud'u(a.s.) (gönderdik). O dedi ki: Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur..."³

Hz.Salih(a.s) için de şöyle buyrulmaktadır: "Semud kavmine de kardeşleri Salih'i (a.s.) (gönderdik). Dedi ki: Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur..."⁴

Hz.Şuayb(a.s) ile ilgili aynı şekilde : "Medyen'e kardeşleri Şuayb'ı (a.s) (gönderdik). Dedi ki: Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur..."⁵

Aynı şekilde bütün peygamberlerin davetlerinin ortak olduğuyla ilgili diğer bir delil de:

"Andolsun ki bütün kavimlere Allah'a kulluk edin ve Tağut'tan sakının diye bir peygamber gönderdik..."⁶

Başka bir ayette de: " Senden önce hiçbir resul göndermedik ki ona: "Benden

başka ilah yoktur, şu halde bana kulluk edin" diye vahyetmiş olmayalım."⁷

Bu ayetler bizlere bütün peygamberlerin kavimlerini Allah(c.c)'ın birliğine davet ettiklerini kanıtlamaktadır.

Evet, ruhlar âleminde insanlık Rab olarak bir tek Allah(c.c)'ı kabul edeceklerine dair söz verdiler.

"(Hatırla!) Hani Rabbin Âdemoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahit tutarak: "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" demişti. Demişlerdi ki: "Evet! (Sen bizim rabbimizsin!) Şahit olduk. "(Bu) kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik ." dememeniz içindir."⁸ Bu ayet insanlığın Kâlû Belâda Allah(c.c.)'ı birleyeceklerine dair verdikleri sözü bize hatırlatmaktadır. Yani bu durum insanoğlunun dünya hayatında bir tek O'nun emirlerine itaat edeceğine dair verdiği sözdür.

Rab kavramının sadece yaratıcı olma manası yoktur, bu manayla birlikte aynı zamanda emreden, hükmeden manası da vardır.

"...Dikkat edin! Yaratmak da emretmek de Allah'a aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir..."⁹ İnsanlık tarihi boyunca Allah(c.c)'ın yaratıcı olması kabul edilen ancak cahiliye toplumlarında emredici olarak kabul edilmediği bir gerçektir. Firavunla ilgili konuda olduğu gibi. Firavun, kendi halkına: "Ben sizin en yüce Rabbinizim! Dedi"¹⁰ derken sizi ben yarattım demedi. Çünkü ne Firavun bunu savunacak kadar ne de halk bunu kabul edecek kadar ahmak değildi. İnsanlık fitraten Allah(c.c)'a inandıkları için Allah(c.c)'tan başka yaratıcının olmayacağını çok iyi bilirler. Ancak cahiliye toplumlarının anlamadığı Allah(c.c)'ın aynı zamanda emredici de olduğudur. Firavun burada sizin Rabbiniz benim derken size ben emredeceğim, siz bana itaat edeceksiniz dedi;

² Araf,59

⁷ Enbiya,25

³ Araf,65

⁸ Araf,172

⁴ Araf,73

⁹ Araf,54

⁵ Araf,85

¹⁰ Naziat,24

⁶ Nahl,36

çünkü itaat bir ibadettir ve kim emirde kimi kendine lider kabul ederse onu aynı zamanda kendisine rab kabul etmiş olur. Tıpkı Tevbe suresinin 31. ayetinde olduğu gibi.

Adiy bin Hatim Tebük Savaşından hemen sonra önce Hristiyan iken henüz Müslüman olmuştu. Peygamber(a.s)'ın *"Onlar (Yahudi ve Hristiyanlar) Allah(c.c.)'ı bırakıp din bilginlerini, abidlerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler..."*¹¹Ayetini okuyunca itiraz etti. Dedi ki: Onlar din adamlarına ibadet etmezdi, bu nasıl oluyor?

Peygamber (a.s)'de Evet, fakat din adamları helali haram ya da haramı helal kıldılar. Onlar da din adamlarına itaat ettiler. İşte bu onlara olan ibadettir.

Bu ayetten yola çıkarak helal ve haram kılma yetkisi ancak Allah(c.c.)'a mahsus olduğu ortaya çıkar. Kim bu yetkiyi eline alırsa Tuğyan etmiş olur ve halk da onlara itaat ederse aynı şekilde bu ayette olduğu gibi onlara ibadet etmiş olur.

Evet, demiştik ki insan fitraten Allah(c.c.)'a inanmaktadır. Buna Kuran-ı Kerim'den delil olarak:

*"(Resulüm!) Sen yüzünü hanif olarak Allah insanları hangi fitrat üzere yaratmışsa ona çevir. Allah(c.c.)'ın yaratışında değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur fakat insanların çoğu bilmezler."*¹²Ayetidir.

Aynı zamanda Peygamber(a.s) da *"Her çocuk İslam fitratı üzere doğar. Daha sonra ebeveynleri onları Yahudi, Hristiyan veya Mecusi yapar."*¹³

Evet, naslardan yola çıkarak şu sonuca varıyoruz: Her insan İslam fitratı üzere yaratılmıştır. Ruhlar âleminde bununla ilgili Allah(c.c.)'a söz vermiştir ama burada önemli olan dünya hayatında da bu söze paralel olarak buna göre yaşamaktır. Dünya hayatındaki bu söz *"LA İLAHE İLLALLAH"*'tır.

Rabbimizin kudreti ne kadar da büyük ve Rabbimiz ne kadar da adaletlidir. Her doğan çocuk en başta Müslüman'dır. Bu çocuk kâfir ailede dünyaya gelse de durum böyledir. Olgunluk çağına kadar sorumlu tutulmaz ama ergenlik çağına geldiğinde kişinin yapması gereken artık tercihte bulunmasıdır. Yani Müslüman ailesinde dünyaya gelmişse de kâfir ailesinde dünyaya gelmişse de artık kişinin hür iradesiyle İslam'ı kabul etmesidir. Çünkü ikisi için de deyim yerindeyse garanti bitmiştir.

Allah(c.c) ayeti kerime de : *" Şüphesiz biz ona (doğru) yolu gösterdik. İster şükredici olsun ister nankör."*¹⁴

Yani demek istediğimiz şudur ki kişi Müslüman bir ailede dünyaya geldiği için cennete gidecektir diye bir durum söz konusu değildir. Müslüman olmayan bir ailede dünyaya gelen kişi cehennemliktir diye zulme dayalı bir konu kesinlikle fitrat dini olan İslam'da yoktur.

İman ettik yani Müslümanız diyen kişiyi Allah(c.c) onu imtihan edeceğini yani ağızdan çıkan bir cümle ile kurtuluşun kolay bir şekilde olmayacağını bizlere bildirmektedir: *"İnsanlar, imtihandan geçirilmeden sadece "iman ettik" demeleriyle bırakılacaklarını mı sandılar?"*¹⁵

Gençlerimiz Tevhid odaklı olarak İslam'ı öğrenmedikleri için onlarda: Bu asırda herkes Müslüman'dır şeklinde bir algı oluşmuştur. Yani gençlere göre Ebu Cehil ateist bir insandı. Ebu Cehil zihniyetinin sadece geçmişe özgü yani yedinci asra mahsus olan bir durumdu o da geride kaldı şeklinde bir düşünce var toplumda. Bizler namaz kılan oruç tutanlarız bu asırda İslam'a karşı çıkan bir zihniyet kalmadı diye düşünülmektedir. Oysaki imtihan kıyamet kopuncaya kadardır. Ve her asrın Ebu Cehil'i olacaktır. Ki Ebu Cehil Allah(c.c.)'ın varlığına inanan Kâbe'yi mabed olarak kabul eden ve tavaf eden bir kişiydi. Onların ateist olmadıklarıyla Allah(c.c.)'ın yaratıcı olarak varlığına inandıklarıyla ilgili ayeti kerime: *"Andolsun ki onlara*

¹¹Tevbe,31

¹²Rum,30

¹³Buhari

¹⁴İnsan,3

¹⁵Ankebut,2

(Müşrikler): *Gökleri ve yeri kim yarattı? Diye sorsan, elbette Allah derler...*" B y r lmaktadır. Yani Müşrikler Allah(c.c)'in varlığına inanmakla birlikte ibadette, te   de ortak koştukları için, en büyük günah olan   rke bulaştıkları için yerilmektedir.

Aynı şekilde iman iddiasının yani M   l man olmanın kolay bir olgu olmadığıyla ilgili başka bir ayette de:

"  nekilerin ba  larına gelenler, sizin de başınıza gelmeden önce cennete gireceğinizi mi sandınız?۱۶"

Kısacası hidayet Allah(c.c)'tandır. İnsanlık ruhlar  leminde Alla(c.c)'a söz vermiştir.  nemli olan dünya hayatında da bu s ze göre yaşamaktır. Yani atalar dinini ve tüm Taşıt'ları tekfir edip tek olan Allah(c.c)'a iman etmektir. Evet, buradan da diyoruz ki İ lam kalplere ve camilerde dört duvar arasına hapsedilecek bir din değildir. Aslında İ lam her şeyiyle bir yaşam tarzıdır. Yani İ lam insanları izmlerden ve insanlara kul olmaktan kurtarıp bir tek Allah (c.c)'a kul olmaya davet eder. İşte o zaman insan izzeti yakalar tıpkı asrısaadette olduğu gibi. İ lam onları da kulla kulluktan, ırk lıktan, zorbacı zenginlerden kurtarıp birtek Alla(c.c)'a kul yaptı.

¹⁶Z mer,38
¹⁷Bakara,214

"Yoksa onlar cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanmış bir kavim için kim Allah(c.c.)'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir?"

Allah (c.c.)'nin hükümlerinin icra edilmediği bütün düzenlerin, sistemlerin cahiliyenin varlık tablosunu oluşturduğu ayeti kerime ile tescilli iken, cahili sistemlerin ve bu sisteme mensup cahili fertlerin ilahi davet karşısında göstermiş oldukları ilk tepkileri, Kuran-ı Kerim'de zikredilen peygamberlerden günümüz davetçilerine kadar hep paralellik göstermiştir.

O da kendilerine sunulan bilginin mahiyetinden çok, bilgiyi sunan kişiyi kendi cahili sistemlerinin ürettiği değer ölçüleri süzgecinden geçirmeleyle olmuştur. Bu değer ölçülerine göre herhangi bir ferdin nazarlarında kıymet arz etmesi, dinlenilmeye değer olması sosyal statüsünün güçlü, maddi varlığının fazla olmasına bağlıdır.

Peki, bu unsurlar onlar için neden ehemmiyet arz etmektedir?

Karşılaştıkları ilmin maslahatlarına uygun olup olmaması neden bu unsurlarla paralellik göstermek zorundadır?

Allah(c.c.)'ın hükümlerinin kabul görmediği bütün cahili toplumlarda teşri yapma görevini, toplumun müstekbir makam sermaye sahipleri, bu dünyevi güç etkenlerine bağlı olarak kendilerine meşru görmüşlerdir. Zira ilahî mesaj karşısında göstermiş oldukları tepki, mesajın hak olması boyutuyla değil, maslahatlarına ne derece uygun olup olmamasıyla ilgilidir. Ve davet muhtevası itibariyle toplumsal yapıya müdahale eden ferdi davranışlara şekil veren esaslar içerdiğinden bu esasları

belirleme hakkının da sadece kendilerine ait olduğuna inanmışlardır.

Tarihin her döneminde Rabbani mesaj ile karşılaşan cahiliye mensuplarının masiyetlerinin psikolojisinde bu temeller yatmaktadır. **Dediler ki: "Bu Kur'an, iki şehirden birinin büyük bir adamına indirilmeli değil miydi?** Mülk, makam, unvan ile senkronize halinde olan değer ölçüleriyle belirlenmiş oldukları büyük adam sıfatı, aynı zamanda yaratıcıya emir teklifinde bulunma cüretini de kendilerinde bulundurmuyordu.

Bizler cahili değer ölçüsüne göre yukarıda zikrettiğimiz mutlak değer kabul edilen unsurların, Rabbani değer ölçüsüne göre kullanış amacına uygun olarak değer kazandığı bu ikisi arasındaki farkın, mülke geçici olarak sahip olan Karun ve Süleyman (a.s) arasındaki fark kadar açık olduğu bilinciyle, şanı yüce Allah(c.c.) tarafından seçilmiş Yusuf (a.s.)'in köle oluşunun, Nuh(a.s.)'in sosyal konumunun zayıf oluşunun, İsa(a.s.)'in babasız olarak yaratılmasındaki toplumsal bakış açısının ve Rasulullah (a.s.)'in yetim ve ümmi oluşunun bu yüce davanın mesajında davetçinin şahsından ziyade taşıdığı oldukları yüce mesaja iman nispetinde bireyler ya da toplum değer kazanır diyoruz.

Bu bakımdan içinde bulunduğumuz çağdaş cahili düzenin demokrasi maskeli tuğyanları her ne kadar topluma İslamî davetin niteliklerini kravatlı, diplomalı çağın bel'amlarına izafe etmeye çalışıyor olsalar da davetçinin bu cihetlerden şahıslarına yönelik yapılacak her türlü ithamlara Rabbani bir iman ve sebatla karşılık vermeleri gerekir. Akıbet muttakilerindir.

¹ Maide,50

² Zuhurf,31

Yanlışı anladık! Yanlış ve doğruyu yanlış anladık. Yanlış nedir? Doğru nedir? Kendimize göre tanımladık. Neyin yanlış neyin doğru olduğunu yaşantımıza bağladık.

Yaşadığımız hayatın cazibesi bizlere yanlış doğru, doğruyu yanlış gösterdi. Oysa yanlış ve doğru Allah'ın (c.c.) belirlemesiyle bilinebilirdi.

Allah'a (c.c.) kulluğu, vesile değerlerden ibaret zannederek gaye değerleri ihmal ettik. Oysa namaz ve oruç gibi ibadetler, kişiyi gaye olan güzel ahlaka sevk eden vesilelerdendi. Adalet, hoşgörü, helal ve haramı rafa kaldırarak secde ettiğimizden her zerresi vahye muhatap olan bir hayatta dini olmayan değerlerden bahsederek kulluğu tanımladık. Bu yanlış algılayış, İslam'ı caminin dört duvarı arasına hitap eden ama sokak, ticaret, hukuk, siyaset ve eğitimle işi olmayan pasif bir dine çevirdi. Oysa İslam hayatın her zerresine müdahil olan en kâmil ilahî dindir.

İrşat kürsülerinin show kürsülerine çevrildiği, malumat sahibi olmanın ilim sahibi olmak ile karıştırıldığı, birkaç kitap okuyanın fetvaya ehil görüldüğü bir ortamda sloganik sözler ile etrafına hızlı koşup çabuk yorulan cahil ve ukala gençler toplayan ve muhalifi olduğu âlime türlü iftiralarla hakaret edip itibar suikastlığına soyunan, idrak yoksunu kimseleri sırf unvan sahibi oldukları için âlim zannederek peşlerinden gittik. Oysa âlim elde ettiği müktesebat ile araştırma yaparak insaf ile muvazene eden mezhep ve meşrep taassubundan uzak, savunduğu her görüşten sonra *"En iyisini Allah bilir"* diyen, gücün ahlakına değil ahlakın gücüne tabi olan ve ilmini yaşantıya çevirendir.

Ne âlim çok bilendir ne de cahil hiçbir şey bilmeyen. Her Müslüman bildiğinin âlimi, bilmediğinin talebesidir. Yıldızlı edebî cümleler kurarak kendi bildiğini indirilmiş din, sair düşünceleri uydurulmuş din ilan eden kimseler âlim olmaktan uzak, şöhret müptelası, kibir abidesi, edep mahrumu kimselerdir.

Kendi meşrep büyüklerini adı konulmamış masumiyetlerle anıp kendilerine yöneltilen her bir eleştiriyi bin bir tevil ve tahrif ile yamamaya çalışan ama kendisini eleştirene –ilme yakışmayan bir üslup ile– saldıran kimseden âlim değil olsa olsa holigan olur. İslam körü körüne bağlanmayı değil hakka tabi olup batıldan sakınmayı emreder. Ancak bu ittibâ ve sakınma; hakkı hak, batılı da batıl olarak bilene fayda sağlar. Aksi takdirde batılı hakikat addedene ve bunda inat edene güneş gibi zahir olan hakikat fayda vermez.

Peygamber efendimiz (s.a.v) ve sahabilerin yaşantısı olan Ehl-i Sünnet kavramını tekelimize alıp bid'at, hurafe ve aşırılıklarla tarifini yaparak bir doğruyu daha yanlış anladık. Tasavvufî öğretiler ve saplantılı narsist ideolojilerin girdabında tanımlı yapılan bir Ehl-i Sünnet anlayışı ile ancak sloganik bir edebiyat yapılabilir. Ehl-i Sünnet bir meşrep tekelindeki ideoloji olmaktan ziyade Allah Resulünün (s.a.v) hayat tarzıdır. Bir zümreye olan düşmanlık, pervasız tekfir ve mistik düşünceler ile özdeşleşen bir Ehl-i Sünnet tanımlı bir kavram istismarını beraberinde getirecektir.

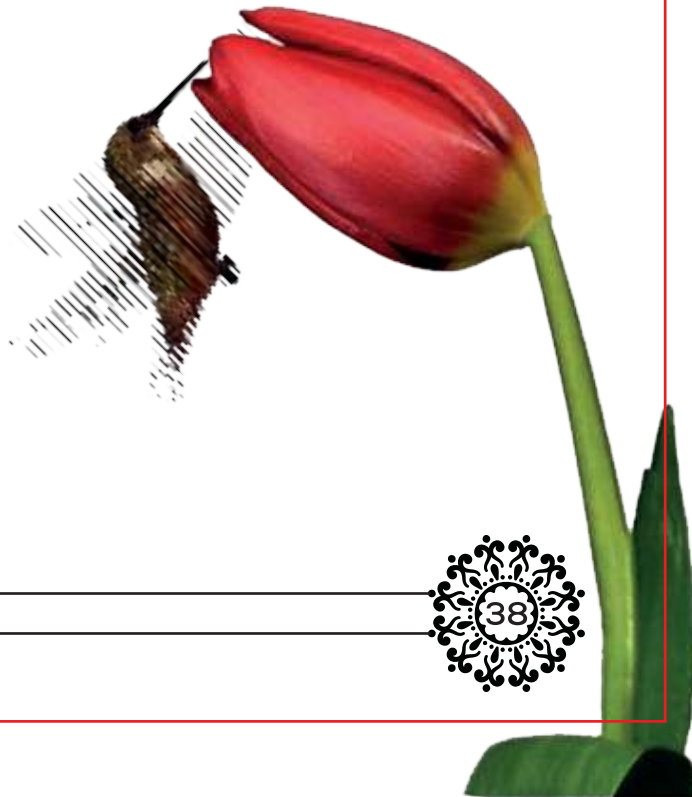
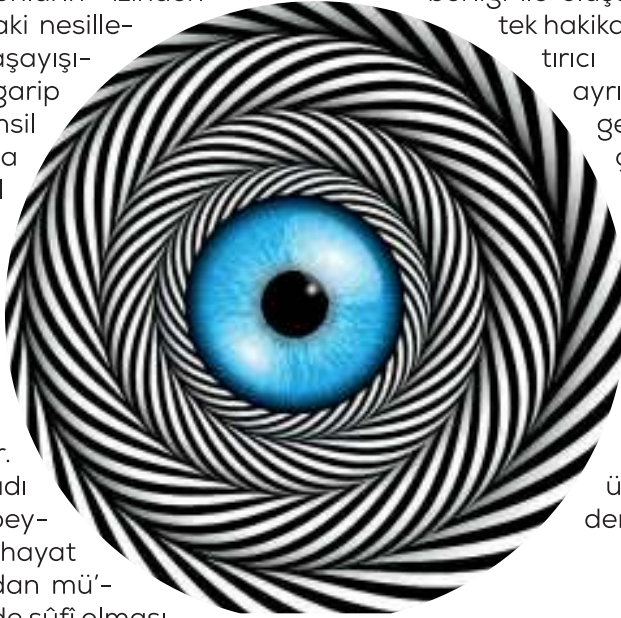
Mensuplarınca birbirlerine düşman olarak tanıtılan ama özü itibari ile birbirini destekleyen Selefilik ve Tasavvuf kavramları da kendi yaşantımıza indirgeyerek yanlış anladığımız doğrulardandı. Oysa Selefilik; Allah'ın isim ve sıfatları hususunda te'vilden kaçınıp teslimiyet makamında olan her türlü bid'at ve hurafeyi delalet gören, İslam'ı hayatlarına yansıtarak temsil eden ilk nesil Müslümanların ve onların izinden gitmeye çalışan sonraki nesillerin dini algılayış ve yaşayışıdır. Tasavvuf ise bir garip veya yolcu olarak temsil edilen beşerin ana yurdu olan ahirete bol azıkla gitmesi için zühd ve takva hayatını öğütleyen bir meşrebin ismidir. Bu açıdan biri Sahabe'nin itikadını diğeri ise amel ve yaşantısını ön planda tutmuştur. Sahabenin hem itikadı hem de yaşantısı peygamberin sünnetinin hayat bulmuş hali olduğundan mü'minin hem selefi hemde sūfî olması bir tezat değil aksine arzu edilen bir kemaldır.

Anne babasına isyan eden, selefin ahlakından hiçbir emare taşımayan, kendisine gönderilen Kur'an'ın mesajını dahi okumamış, cehli mürekkebin içinde bóbürülenip önüne geleni pervasızca tekfir eden ve her şeye rağmen selefiyim diyen kişiler ile her türlü bidat, hurafe ve şirk amelini zırva tevillerle tahrif edip Ehl-i Sünnet'in özü diye insanlara yutturmaya çalışan, dini sarık, cübbe ve çarşafa indirgeyen, kendi şeyhinin sözünü nas ve muhkem ayetler gibi tartışmasız kabul edip sufi olduğunu iddia eden kişiler, mensubu bulundukları akımın muharref taraftarları olmaktan öteye gidemezler. Ve bu akımların

katili olurlar. Hâlbuki Selefilik ifrattan tasavvuf ise tefritten münezzehtir. Yapılacak her türlü İfratsız selefilik ve tefritsiz tasavvuf tanımları; tahriften uzak, özüne uygun ve insaf ehline makbul birer tanım olacaktır.

Mü'min inancını yaşantısına göre değil yaşantısını inancına göre tanzim edendir. İnanç ise kişinin içinde bulunduğu çevrenin telakkisi ile değil Kur'an ve sahih Sünnetin rehberliği ile oluşur. İhtilaflı meselelerde tek hakikatçilik yapmak, bağdaştırıcı olması gereken dini ayrıştırıcı, rahmet olması gereken ihtilaflı zahmete çevirir ve kişiyi taassup sahibi kılar.

Rabbim yanlış anladığı şeylerin doğrusunu öğrenip kabullenebilen, ihtilaflardan rahmetle çıkabilen, hakkı ve batılı olduğu gibi tanıyıp sıratı müstakim üzere sebat edebilerden eylesin. Âmin.

Oportünizm bir ideoloji değildir. Bir davranış biçimi, eğilimdir. Tanımını yapmak gerekirse: Kişisel çıkarı uğruna savunduğu ideoloji, din ve değerleri bir kenara bırakma, görmezden gelme, inkâr etme tutumudur. Genellikle “fırsatçılık” olarak da bilinir.

Oportünist eğilim gündelik hayatımızda birçok insanda kendini açıkça gösteren bir eğilimdir. Günümüzde toplumların birçoğunda bu eğilim her geçen gün artmaktadır. Bir toplumun kolektif bilinçe ulaşması için ortak değerlere, paydaya sahip olunması gerektiğini göz önünde bulundurursak Oportünizm’in çok ciddi bir sorun olacağını hemen kavrayabiliriz.

Oportünizmin yaygınlaşmasının sebeplerini irdeleyecek olursak şu an günümüzdeki post-modern toplumları incelememiz gerekecektir. Bu toplumlarda Oportünizm’i hazırlayan etkenlerin bir süreç içerisinde meydana geldiği görülecektir.

Sanayi Devrimi ile gelen fabrikalaşma ve seri üretim, beraberinde “tüketici” denen yeni bir insan biçimini doğurmuştur. Fabrikaların ürettiği ürünleri almak için insanların ellerinde “para” olması gerekecekti. Yalnızca burjuva kesimine seri üretim yapmak çok anlamsız olacaktı. Burjuva ve Aristokrasi el ele vererek kendi ülkelerinde (ürünlerin satışı olduğu ülkelerde) köleliği kaldıracaklardı ve insanlara “emeğini” satma karşılığında “maaş” vereceklerdi. Bu yeni düzende kölelik sınıf olmaktan çıkmış artık yeni bir sınıf doğmuştu. Bu sınıf “işçi sınıfıydı.” Tabi Avrupa’nın sömürgeleştirdikleri ve tarihsiz bıraktığı toplumlar, hala köle olarak kullanılıyordu.

İnsanın açgözlülüğü ve dinmek bilmeyen hırsı daha çok kazanmak ve akabinde daha çok güç kazanmak için daha çok hammadde ve beraberinde daha çok sömürge arayışı demekti. Bu hırs ve açgözlülük devletlerarasında rekabete ve gerilimlere yol açmıştı. Devletler, aralarında çatışıyor ve savaşıyordu. Derken kısa bir süre sonra 1. Dünya Savaşı patlak verdi. Bu savaşta milyonlarca insan ölmüştü. Aradan çok da uzun bir süre geçmeden 2. Dünya Savaşı da olmuştu. Daha sonra devletler silahlanmaya ve paktlar kurmaya başladı.

Birleşmiş Milletler’in kurulmasıyla Avrupa ve Amerika öncülüğünde barış içinde bir dünya düzeni öngörüldü. Bu barış anlayışı yalnızca Amerika ve Avrupa sınırları içerisinde ise haklı olabilirler. Bu fiili olmayan savaş düzeninde artık yeni bir toplum düzeni oluşmaya başlıyordu.

Yahudilerin kendilerini üstün olarak gördükleri din anlayışı ile Hristiyanlığın Reforma uğramasıyla oluşan Protestanlık, Kapitalizmi doğurmuştu. Bu birliktelik çok tehlikeliydi ve sonuçları da ağır olacaktı. Bu birlikteliğin doğurduğu Kapitalist Sistem her şeyi “para” üzerinden değerlendiren bir düzen oluşturunca.

“Tüketim Toplumu” artık sunulmaya hazır. İnsanları her yerden entegre etmek için uğraşıyorlardı. Kredi kartı dağıtıp faizle para veriyorlardı. Artık insanlar gelececeklerini bankalara ipotek ettirmişlerdi.

Bu düzende artık değerli ya da kutsal görülen bir şey kalmayacaktı. 21. yüzyılı “dinlerin ve ideolojilerin ölümü” diye nitelendirmeye başlamışlardı. Peki, böyle oldu mu? İdeolojiler için evet desek de “din” için aynı şeyi söyleyemeyiz. Seküler ve Laik bir toplum oluşturmak için tüm güçlerini kullanmışlardı. Kendilerine karşı olmayan bir “din” anlayışı geliştirip insanlara servis ettiler. Bu da artık laşkalaşmış bir din doğuruyordu.

Değerli ve Kutsal gördüğü bir şeyi elinde kalmayan insan artık başıboş dolaşan, ne aradığını bilmeyen, bulsa da anlamayan, anlasa da önemsemeyen bir “vatandaş” haline geldi. “Hayatın ve İnsanın” anlamını sorgulamayan bu canlı, artık “özne” değil bir “vatandaşlı.”

Statükonun insanların algısıyla oynadığı ve kendi bilincini entegre ettiği bu düzende insanlar, bir şeye sahip olmak için oportünist eğilimlere sıkça başvurmaya başlamışlardı. İnsanlar daha başarılı ve daha zengin olma hayali içerisinde değerlerini hiçe sayıp insanları daha rahat harcayabiliyorlardı artık. Bu tür yaşanmış hikâyeler herkesin çevresinde örneğinin bulunduğu birer misaldir. Bu hikâyelerin yaşanmışlığı günümüzde artış göstermiş olacak ki filmlere ve dizilere kolayca birer malzeme olabiliyordu.

Genellikle iş hayatında görülen Oportünist eğilim “para” ile satın alınacak şeylerin çoğalmasından dolayıdır. Bu düzende insanlar bir şeye sahip olmak için sözde savunduğu ne varsa eylemlerinde tam tersini uygulayabilmektedir. Genellikle bu tip insanlar argo tabiriyle “omurgasız” ya da “karaktersiz” diye etiketlenirler.

Gelişimin ne olduğunu bilmeyen insanların “kişisel gelişim” reyonunun kucağına kendilerini atmaları, bir toplum için sorunlu birey ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramaz. Bu

kitaplarda başarıya ve hedefe giden yolda her şey mübahtır anlayışı hâkimdir. Kişisel gelişim kitaplarının değer verdiği bir şey olmamakla birlikte bir ahlak anlayışı da yoktur. “Başar” demek herkes için güzel bir kelime olabilir ama bir başarı yüzlerce insanın hayatına olumsuz yönde etki ederse ve kim bilebilir bazı insanların hayatına mal olacaksa bu “başarı”ya giden yolu bir daha gözden geçirmek gerekecektir.

Nepotizmin yaygınlaştığı ve liyakate önem vermeyen şu anki düzende insanların Oportünist eğilimleri daha çok göze çarpmaktadır. Özel sektörde daha çok maaş alabilmek için çalışma arkadaşını satma, patronuna yalakalık yapma gibi eğilimleri filmlerde çok güzel tasvir ederler. Kamu hizmeti sektöründe ise durum bundan farklı değildir. İnsanlar terfi uğruna yalan söyler, iftira atar, entrika çevirir, yalakalık yapar...

Bu Oportünist eğilim siyasette de kendini alenen gösterir. Dün sövdüğü partiye bugün milletvekili olunabilecek kadar bayağılaşabilmektedir. Bugün savunduğu değerleri yarın ayakları altına alabiliyor. Son dönemlerde “ilkeli siyaset” söyleminin yaygınlaşması aslında Oportünist eğilimin yaygınlaşmasından dolayıdır. Bu laşkalaşmış düzende ne idüğü belirsiz tiplerin türemesi çok da şaşırtıcı değildir.

Bu karakter aşınmasına İslam Dini karşı çıkar. İslam, Müslümanlara bir yaşam tarzı öngörür ve hayatı belirli ilke ve ahlak anlayışına göre ikame etmesini ister. Yeryüzünüzdeki en karakterli insan Rasulullah’(a.s)tır. Bir Müslüman içinse Rasulullah

(a.s) en güzel örnektir.

Rasulullah(a.s)'ta çok güzel örneklerin olduğunu Kur'an bize bildirir. Rasulullah (s.a.v) iyi bir aile babasıydı ve iyi bir komutandı, iyi bir tacirdi ve iyi bir dosttu, iyi bir eşi ve iyi bir siyasetçi. Rasulullah (s.a.v), hayatın her alanında ve her köşesinde bize örnek olup İslami bilinç ve karakter aşılamıştır. O öyle harika bir karaktere sahipti ki onun değerli Ashabının (r.a) her biri de örnek alınabilecek bir karaktere sahipti. Belki bundan olacak ki şu an İslami kitapların içinde Sahabelerin hayatı büyük bir yer kaplamaktadır. Siyer kitaplarının yanında kesin Sahabenin de hayatlarını anlatan kitaplar vardır.

Peki, Rasulullah(a.s)'taki bu karakter ve ilkeli duruşu nasıl olabiliyor da bazı Müslümanlarda göremiyoruz. Bunun sebebi dünya hayatına kendilerini kaptırmalarıdır. Yoksa bir Müslümanın Oportünist bir eğilim içinde olması düşünülemez.

Bir Müslümanın bir maaş prim almak için namaz kılmaması düşünülemez!

Bir Müslüman, bir araba sahibi olmak için Allah'a (c.c.) asi olamaz!

Bir Müslüman, bir ev almak için dinini dünyaya tercih edemez!

Bir Müslüman, terfi almak için kâfir olsa dahi bir insanı harcayamaz!

Bir Müslüman, maaş yükseltelim diye içki içemez!

Bir Müslüman, dünyalık herhangi bir şey uğruna yalan söyleyemez, iftira atamaz!

Benim aklımda olan ve bazı insanların da denk geldiği iki acı örneği vermek isterim: Sur içi olaylarında evlerini taşımak isteyen mağdurların ve mazlumların kamyonet ihtiyacı hâsıl olmuştu. Bu "fırsatı (!)" yakalayan kamyonetçiler taşıma bedeline yüksek fiyat istemişlerdi. Yakın zamanda Elazığ Depremi meydana geldi. Bu doğal afet olayını "fırsat (!)" bilen ev sahipleri evlerinin kiralarnı acımasızca arttırıyorlardı. Ne ara bu kadar zalimleştiler? Oyun ve eğlenmeden ibaret olan bu dünya hayatında Müslümanları ve insanları bu kadar zora sokmaya değer miydi? "Nasıl da herkes zalim biraz biz de olalım" mı diyecekler? İnsanların çok zor durumda olduğu bir halde nasıl olabiliyor da bunu "fırsat" bilip zalimce davranabiliyorlar? Allah (cc) bunları ıslah etsin, kalplerine merhamet damlatsın. Yoksa acı bir son beklenir, bunlar hakkında: "Allah zalimleri sevmez."

Oportünist eğilim daha önce de bahsettiğimiz gibi çok tehlikeli bir eğilimdir. Bu toplumlar için felakettir. İnsanlar, makam ve para uğruna değer verdiği birçok şeyi görmezden gelebiliyor ve bu davranışın doğal sonucu olarak da hastalıklı bir toplum meydana geliyor.

Ümmet bilinci ile hareket eden Müslümanların bu görevi layıkıyla yerine getirmesi elzemdir. Bir Müslüman kişisel çıkar uğruna Ümmeti görmezden gelemez, hiçe sayamaz. Zaten Fıkıh Usulünde bir kaidedir: Ümmetin menfaati, Müslüman'ın menfaatinden önce gelir.

Grup, Dernek, Vakıf çalışmalarında Müslümanların hiçbir zaman Oportünist bir eğilim içerisinde olmaması gerekir. Bu eğilim Müslümana yakışmaz. Bunun acı sonuçları olabilir. Birçok insanın hakkına girilebilir. Bu günah kişiye fazlasıyla yeter.

En çok da yöneticilerin bu hususta dikkat etmesi gerekir. Emri altında çalışan onlarca, yüzlerce belki milyonlarca insana zarar verebilir ve hakkına girebilir. Bu zarar dünya ile sınırlı kalmayabilir, ahiretine de zeval getirebilir. Böyle bir duruma düşmekten Allah'a (c.c.) sığınırız.

Gün geçtikçe dünyayı daha yaşanılmaz hale getiren insanoğluna karşılık yarınlarımız için umut olacak Müslüman nesli inşa etmeliyiz. Hep birlikte ümmet olmaya çalışarak, birbirimizi ezmeyerek, kırmayarak, hakka girmeyerek, Allah'a (c.c.) asi bir kul olmayarak, Rasulullah (a.s)'a nankörlük etmeyerek, dinimizi dünya uğruna satmayarak...

¹Şura,40

BİR NÜKTE

Her Koyun Kendi Bacağından Asılır

Harun Reşit, kendisini sık sık ikaz eden Behlül Dânâ Hazretlerine:

- Sen kendi işine bak, dermiş. Her koyun kendi bacağından asılır.

Bir gün sarayı pis bir koku kaplamış. Sebebini araştırdıklarında üst kattaki bir odada bacağından asılı bir koyun bulmuşlar. Bu işi yapanı da keşfetmişler tabi ki.

Behlül'ü Halife sıkıştırdığında:

- Gördüğünüz gibi her koyun kendi bacağından asılır efendim, demiş. Fakat etrafı kokuttuğu için herkesi rahatsız eder.

PEYGAMBERİMİZİN ÇOCUKLARI

FATİMA

İslamiyet'ten yaklaşık bir yıl önce doğan Hz. Fatıma Peygamberimizin (a.s) son kızıdır. Fatıma, "sütten kesilmiş" anlamına gelir. Sadece bu kızı Peygamberimizden sonra vefat etmiştir. Hz. Ali (r.a) ile evlenen Fatıma (r.a), Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in anneleridir. Peygamberimizin soyu Hz. Fatıma tarafından devam etmiştir.

ZEYNEP

Peygamberimizin(a.s) dört kızından en büyüğü Hz. Zeynep idi. Hz. Zeynep doğduğu zaman Peygamberimiz otuz yaşındaydı. Mekke'de doğmuş olan Hz. Zeynep, hicretin sekizinci senesinde Medine'de vefat etti. Vefatında otuz yaşında idi.

KASIM

Peygamberimizin (a.s) Hz. Hatice'den doğan ilk çocuğudur. Bundan dolayı kendisine Ebu'l Kasım (Kasım'ın babası) denmiştir. Peygamberimiz, Ebu'l Kasım adıyla çağırılmaktan hoşlanırdı. Sahabeler de kendisini bu isimle çağırırlardı. Kasım iki sene yaşadı. Mekke'de vefat etti. Peygamberimizin çocukları içinde ilk vefat edendir.

ABDULLAH

Peygamberimizin (a.s) Hz. Hatice annemizden olan diğer oğlu Abdullah, Mekke'de doğdu. Üç ay yaşadı. İslamiyet döneminde dünyaya geldiği için kendisine "Tayyip veya Tahir" de denirdi.

RUKİYYE

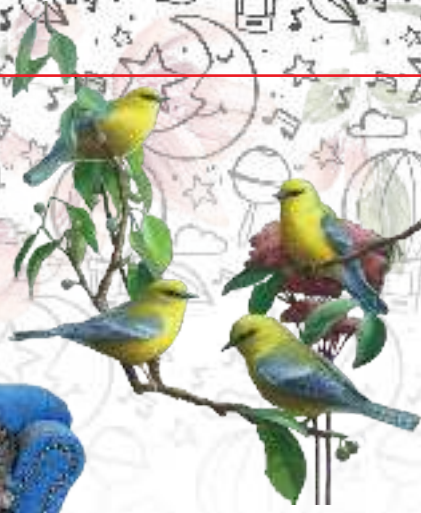
Peygamberimizin (a.s) ikinci kızıdır. Doğduğunda Peygamberimiz otuz üç yaşında bulunuyordu. Hz. Rukiyye, İslam döneminde Hz. Osman ile evlenip, Habeşistan'a göç eden ilk kafiye katılmıştı. Peygamberimizin vefat eden ilk kızıydı ve öldüğünde henüz 22 yaşındaydı.

İBRAHİM

Peygamberimizin (a.s) en küçük ve son evladıdır. Hicretin sekizinci senesi Medine'de doğduğunda, Peygamberimiz çok sevinip, bir ziyafet vermiş, yoksulları sevindirmişti. Hz. İbrahim, bir buçuk yaşında iken hastalanıp vefat etmiştir.

ÜMMÜ GÜLSÜM

Peygamberimizin (a.s) üçüncü kızıdır. İslamiyet'ten önce doğmuş olup annesi Hz. Hatice'dir. Dolgun yüzlü, güzel bir bebek olduğundan O'na Ümmü Gülsüm adı verilmişti ve ablası Rukiyye ile ikiz gibiydiler. İslam'ı ilk kabul eden sahabeler arasında yer alır. Hicretin dokuzuncu yılında vefat etmiştir.

BİLMECELER

- 1- Ölülerini diriltirdi mucizesiyle, Mesih'tir ismidir, Hz. Meryem annesi, Hanne ninesi, İmran dedesidir.
- 2- Kuyuya atıldı, hizmetçilik yaptı, zindanda kaldı, Mısır'a melik oldu çıktı.
- 3- Hazreti Âdem'in sahip olmadığı ama çocuklarının sahip olduğu şey nedir?
- 4- Denize Koştı, Balık Yuttu. Kayboluyordu, Allah Onu Kurtardı.
- 5- Ne kutlu bir şehirdir, oradaki mescit ilk kiblemizdir.

Hepsini Doğru Bildin Değil mi?
Haydi Cevaplar İçin
Sayfayı Ters Çevir

1- (Hz. İsa), 2- (Hz. Yusuf), 3- (Anne-Baba), 4- (Hz. Yunus), 5- (Kudüs)

hisbe

